СВОБОДА

Пам'ятаймо про Україну!

Видає Український Народний Союз — SVOBODA — Published by the Ukrainian National Association

ЦІНА $1.00 | РАЗ НА ТИЖДЕНЬ | ONCE A WEEK | PRICE $1.00

РІК CXIII | П'ЯТНИЦЯ, 20 ЖОВТНЯ 2006 РОКУ | ЧИСЛО 42 | VOL. CXII | OCTOBER 20, 2006 | No. 42

„Охоче вдруге полетіла б до зірок"

Так сказала американська астронавтка українського походження Гайді Стефанишин-Пайпер після повернення з космосу в розмові з журналістом Анатолієм Гороховським.

Гайді Стефанишин-Пайпер

„– Дорога Гайді, вітаю Вас з поверненням на землю! Скажіть, будь-ласка, як керівництво НАСА оцінило працю залоги космічного корабля на орбіті?

– Хоч нелегко заробити у керівництва НАСА вдячні слова, однак, цього разу залога їх почула, адже за короткий час наш колектив виконав значний обсяг будівельних і монтажних робіт на Міжнародній космічній станції (МКС). Відомо, що після катастрофи, яка сталась з „Колумбією", протягом трьох років повністю припинилось завершення будівництва МКС, і тільки нашому екіпажу вдалося його продовжити. Що стосується особисто мене, то зауважень на мою адресу не було, навпаки – керівництво НАСА відзначило, що я першою вийшла у відкритий космос і значно сприяла вдосконаленню діяльності Міжнародної космічної станції.

– Впродовж чотирьох разів НАСА відкладало політ шатла „Атлантис" і тільки на п'ятий раз він стартував. Чи багаторазові перенесення дня лету корабля позначилися неґативно на психологічному стані астронавтів?

– Може, в якійсь мірі це позначилося на настрої астронавтів, хоч нас попереджали про можливі зміни відлету у космос у „Атлантіса". Скажімо, про те, що до Фльориди наближається океанський шторм, синоптики попередили нас ще за дві доби перед тим, як стихія досягла берегів материка. Словом, ми сиділи біля моря і чекали погоди.

– Як Ви себе почуваєте після лету?

– Почуваю себе добре. Природа нагородила мене фізичною силою, яку я постійно підтримую спортовими заняттями, граю у теніс, бігаю, багато плаваю. Все це разом зміцнює мій організм, астронавти постійно повинні бути у відмінному фізичному стані, готовими виконати у будь-який час завдання НАСА. Окрім того, моя космічна подорож була короткочасною, вона тривала всього 12 діб, і за цей час у моєму організмі ніяких неґативних змін не сталося.

– Чи Ви брали щось з собою у політ, так би мовити, на щастя?

– Я взяла з собою світлини моєї родини – батька і матері, чоловіка і сина, рідних братів, на видне місце поклала невеличкий національний прапор України. В пам'ять про моє перебування в лавах українських Пластунів взяла емблему (лелійку) цієї молодіжної організації. Я дуже люблю українські народні пісні. У подорож взяла цілу в'язку народних пісень. Окрім того, щодня на борт Міжнародної космічної станції, на якій ми перебували під час космічної подорожі, Центр управління летами передавав музичні концерти. На четвертий день перебування у космосі звучали українські пісні на слова Тараса Шевченка.

– Чи сподобалась Вам космічна їжа і що найбільше смакувало?

– Їжа була дуже смачною і різноманітною. На станції був холодильник, в якому зберігались продукти, приготовлені спеціялістами-кулінарами. Найбільше мені

(Закінчення на стор. 23)

Місія Кондолізи Райс у північно-східніх країнах Азії

ПАРСИПАНІ, Н. Дж. — 17 жовтня секретар Державного департаменту Кондоліза Райс виїхала з окремим завданням до країн північно-східньої Азії та Росії. Вона закликатиме Японію, Південну Корею, Китай та Росію докласти всіх зусиль, щоб санкції Ради Безпеки ООН проти Північної Кореї за випробування ядерного вибуху 9 жовтня були введені у життя якомога гостріше. Вона наголошуватиме, щоб зупинити намагання Північної Кореї передавати ядерні матеріяли до чи з країни, заявив речник Державного департаменту. Зокрема США заохочуватимуть і наполягатимуть, щоб Китай та інші згадані країни посилити перевірки на своїх територіях – у портах, летовищах і автах-вантажівках. Того ж дня речник Міністерства закордонних справ Північної Кореї назвав санкції ООН стосовно його країни „проголошенням війни". Ця заява нікого не здивувала, бо Північна Корея знана з подібних войовничих публічних заяв.

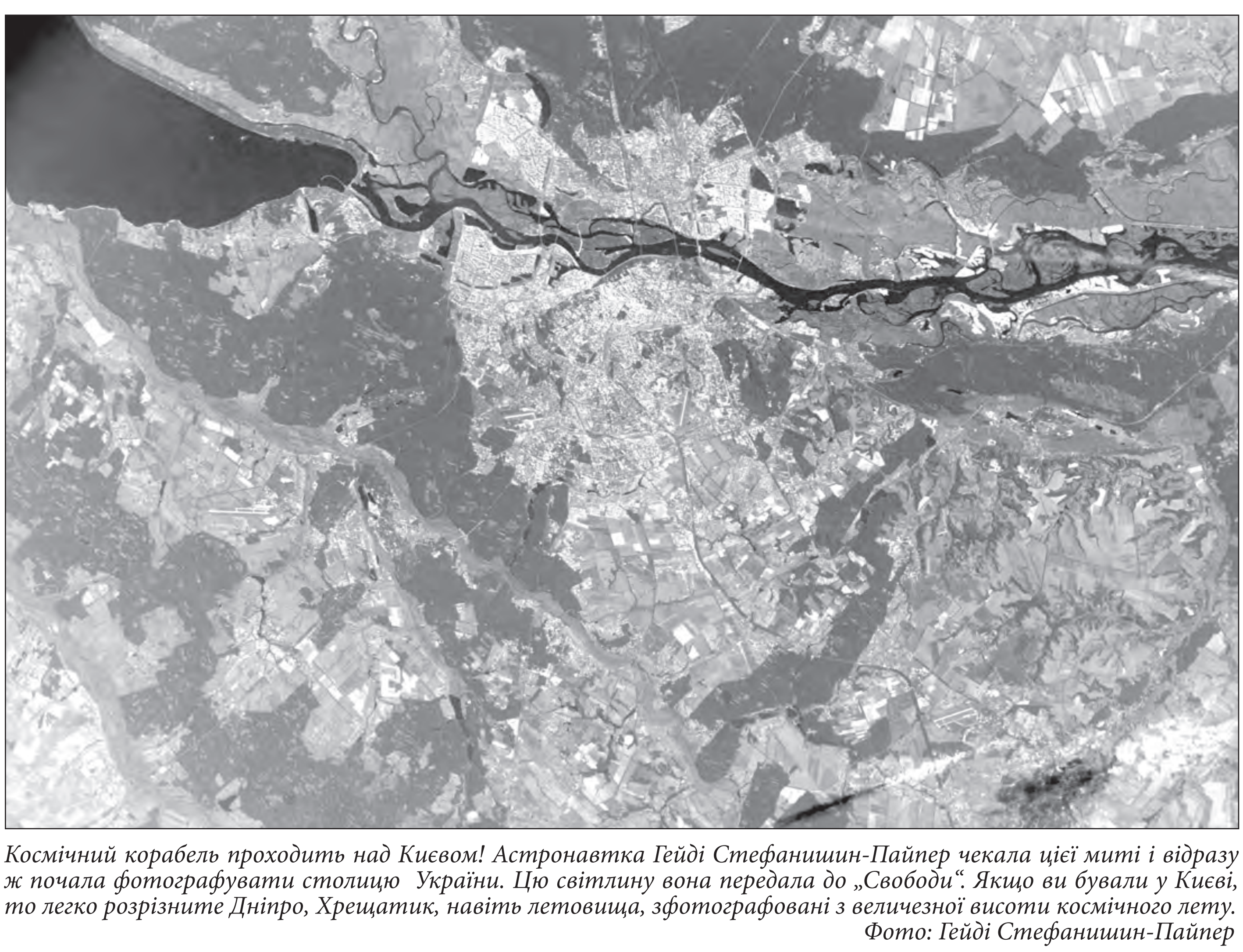
Одноголосно прийнята резолюція Ради Безпеки ООН від 14 жовтня стосовно Північної Кореї забороняє торгівлю з Північною Кореєю матеріялами, повязаними з виробництвом зброї, та дозволяє країнам перевіряти вантажі, які ввозяться до Північної Кореї і вивозяться з неї.

Перебуваючи в країнах північно-східньої Азії, К. Райс вимагатиме від них запевнення, що перевезення ядерних та інших матеріялів не ставатиметься. Все це повинно відбуватися у формі, котра не нагадувала б ембарго. На початку своєї подорожі на переговори до Токіо, Сеулу, Пекіну та Москви К. Райс підкреслила, що зусилля щодо ядерної програми Північної Кореї повинні здійснюватися способами, котрі б не поглиблювали напруження і не поглиблювали цієї кризи.

Аналітики уважають, що це її підкреслення є водночас запевненням для провідників у Пекіні, бо Китай побоюється, що міжнародні санкції проти Північної Кореї під проводом США, можуть позначитися на її сусідові, що спричинить перехід тисяч біженців на її територію через кордон.

К. Райс повторила офіційну настанову уряду Президента Дж. Буша, що США не мають жодних намірів і бажань „нападати чи вдиратися на Північну Корею", підкреслюючи, що, одначе, не може міжнародна система забувати „довготерпеливого народу Північної Кореї". Вона попередила про небезпеку, якщо інші держави бажатимуть виробляти свій ядерний арсенал на противагу Північній Кореї. К. Райс плянує повторно запевнити Японію і Південну Корею в дальшому зобов'язанні США стосовно їхньої безпеки.

Х. В - Ф.

Космічний корабель проходить над Києвом! Астронавтка Гейді Стефанишин-Пайпер чекала цієї миті і відразу ж почала фотографувати столицю України. Цю світлину вона передала до „Свободи". Якщо ви бували у Києві, то легко розрізните Дніпро, Хрещатик, навіть летовища, зфотографовані з величезної висоти космічного лету.

Фото: Гейді Стефанишин-Пайпер

УКРАЇНА ЗА ТИЖДЕНЬ

„Наша Україна" перейшла в опозицію

КИЇВ. — Парляментський бльок „Наша Україна" заявив про перехід в опозицію. Заяву про це 17 жовтня з трибуни Верховної Ради оголосив провідник фракції Роман Безсмертний. Вперше Р. Безсмертний про цей намір „Нашої України" заявив у ВР 4 жовтня. Причиною переходу президентської фракції в опозицію Р. Безсмертний назвав намагання уряду В. Януковича змінити курс України на европейську інтеґрацію. При цьому Р. Безсмертний підкреслив, що відбуваються зміни не лише у зовнішньому курсі, але і й внутрішньому. Він зауважив, що останні слухання в парляменті про забезпечення енерґоресурсами засвідчили, що уряд проводить політику - „економічного абсурду". Він також розкритикував проєкт бюджету на 2007 рік. „За таких умов „Наша Україна" вийшла з переговорного процесу, „Наша Україна" - в опозиції, наші міністри покидають уряд", - заявив він. Р. Безсмертний закликав опозиційні сили у Верховній Раді і поза нею зформувати конфедерацію опозиційних сил „Европейська Україна". Ця конфедерація повинна виробити плян дій, альтернативних антикризовій коаліції та нинішньому урядові. Представник Бльоку Юлії Тимошенко у Верховній Раді Олександер Турчинов заявив, що БЮТ готовий до співпраці з НСНУ, якщо міністри „Нашої України" будуть відкликані з уряду, і рішення про опозиційність не буде скасованим. Президент В. Ющенко залишається провідником опозиційної партії.

Відзначатимуть пам'ять жертв Голодомору

КИЇВ. — День пам'яті жертв Голодомору і політичних репресій відзначатимуть в Україні 25 листопада, йдеться в Указі Президента України Віктора Ющенка від 14 жовтня. Згідно з документом, плянується створити організаційний комітет з підготування та проведення пам'ятних заходів. Президент також доручив Кабінетові міністрів разом з Київською міською державною адміністрацію прискорити виділення земельної ділянки для спорудження в Києві Меморіялу пам'яті жертв голодоморів в Україні.

У столиці України відзначено 64-ту річницю постання УПА

КИЇВ. — 14 жовтня відбулися заходи, присвячені 64-ій річниці створення Української Повстанської Армії, котрі пройшли без серйозних провокацій та сутичок між прихильниками й противниками УПА – на відміну від минулорічного відзначення. У них взяли участь близько двох десятків ветеранів УПА. Загальна ж чисельність учасників сягнула кількох тисяч. Вшанувати живих ветеранів УПА і віддати данину пам'яті полеглих прийшли й чимало громадян. Ветерани УПА та учасники маршу пройшли вулицею Софійською до Михайлівської площі й поклали квіти до пам'ятника жертвам Голодомору. Після цього вони перемістились на Софійську площу, де відбувся Молебень і політичне віче. Напередодні Президент України Віктор Ющенко привітав учасників українського визвольного руху з нагоди 64-ої річниці створення Української Повстанської Армії. Крім того, 14 жовтня він підписав указ про визнання вояків ОУН-УПА воюючою стороною у Другій світовій війні. В. Ющенко назвав цей указ кроком до встановлення історичної справедливости і сказав, що наполягатиме на якнайшвидшому розгляді Верховною Радою законопроєкту щодо визначення статусу вояків ОУН-УПА. Ще рік тому Президент доручив урядові створити комісію, яка мала провести ретельне історичне дослідження ролі і місця ОУН–УПА. „Комісія завершила свою біля чотири місяці тому, і тепер необхідно, щоб на ґрунті цих досліджень до парляменту було внесено законодавчу ініціятиву, яка визначила б статус вояків Повстанської армії. Питання довкола прав ветеранів УПА лишається суперечливим кілька років, відтоді, як вголос почали висловлюватися думки про необхідність урівняння у правах ветеранів визвольних змагань з ветеранами Радянської армії, проти чого виступають ліві та проросійські сили. Також голова Верховної Ради О. Мороз 15 жовтня заявив , що у питанні визнання Української Повстанської Армії необхідно підходити, базуючись на висновках урядової комісії.

В. Ющенко зупинив чинність постанови уряду

КИЇВ. — 16 жовтня Президент України зупинив чинність постанови уряду, яка обмежувала повноваження Президента, і оскаржив її в Конституційному суді. Йдеться про постанову Кабінету міністрів, яка мала вивести з підпорядкування Президентові й Раді національної безпеки і оборони компанію „Укрспецекспорт". Та постанова водночас мала перепідпорядкувати Державну компанію з експорту й імпорту продукції й послуг військового і спеціяльного призначення „Укрспецекспорт" тільки самому Кабінетові міністрів. Президент своїм указом зупинив чинність постанови і звернувся до Конституційного суду з проханням визнати постанову не відповідною Конституції. Діяльність „Укрспецекспорту" стосується політики безпеки і оборони, а це за Конституцією належить до повноважень Президента і РНБО, арґументує Віктор Ющенко. Своєю конституційним правом припиняти чинність актів Кабінету міністрів і оскаржувати їх у Конституційному суді В. Ющенко скористався вперше.

Загинув депутат „Нашої України"

КИЇВ. — В автокатастрофі 16 жовтня на 51-му році життя загинув депутат Верховної Ради від бльоку „Наша Україна" Юрій Оробець. Інформаґенції повідомляють, що автокатастрофа сталася в Оболонському районі, коли депутат вирушав на працю. За даними міліції, він їхав на власному автомобілі „Toyota Camry" по Оболонському проспекті з житлового масиву Оболонь. Між станціями метро „Оболонь" і „Петрівка"його авто виїхало на зелений газон, що розділяє дві зустрічні смуги, і вдарилося в металеву опору, на якій розташований рекламний щит. Через 5 хвилин, після того як прибула швидка допомога, Юрій Оробець помер. Причиною загибелі народного депутата Юрія Оробця в дорожній пригоді став інфаркт. Такі результати судово-медичної експертизи тіла загиблого: він помер від „клінічної ішемічної хвороби серця". Раніше технічна експертиза встановила, що системи депутатового автомобіля були в належному стані. Ю. Оробець був депутатом Верховної Ради кількох скликань і головою спеціяльної парляментської комісії, яка вивчала ситуацію навколо виборів міського голови Мукачевого за президентства Леоніда Кучми. Україна має один з найвищих в Европі показників смертности на дорогах, але через смерть кількох відомих політиків у Дорожних транспортних пригодах за не з'ясованих до кінця обставин не рідко виникають підозри у зловмисних діях. Минулого місяця указом президента України Віктора Ющенка було відновлено слідство у справі загибелі у ДТП провідника Народного Руху України В'ячеслава Чорновола.

Україна і Росія розпочнуть демаркацію держкордону

КИЇВ. – Україна і Росія домовилися розпочати демаркацію російсько-українського державного кордону. „З Україною ми домовилися приступити до демаркації кордону", – повідомив 16 жовтня глава МЗС РФ Сергій Лавров за підсумками засідання Ради міністрів закордонних справ СНД. Під час засідання міністри обговорювали питання про договірно-правове оформлення державних кордонів країн СНД. За словами міністра, Росія вважає важливим вреґулювання питань, що стосуються кордону. „Ці проблеми мають суто двосторонній характер, нічого не додасться при обговоренні їх у форматі СНД", – зазначив С. Лавров.

В. Ющенко зустрівся з президентом компанії „Шел"

КИЇВ. — 12 жовтня Президент України В. Ющенко зустрівся з президентом фірми „Шел" Й. Ван дер Веєром. Президент відзначив, що Україна зацікавлена в тому, аби „Шел" серйозно працювала на її території. Прихід такої відомої компанії на український ринок, на думку В. Ющенка, є „важливою подією" – особливо якщо говорити про енерґетичний сектор. „Питання енерґетики відноситься до стратегічної політики нашої держави, тому до вашої діяльности, вашої присутности буде прикута велика увага", – сказав В. Ющенко, звертаючись до керівника „Шел". За словами Президента, ще у червні компанія „Укргазвидобування" підписала спільну угоду з „Шел" щодо розроблення газового потенціялу Дніпровсько-Донецького басейну та видобутку газу на горизонтах, які раніше не освоювалися. Глава держави підкреслив, що така практика є знаковою для України і дозволяє підвищити газову безпеку держави. У свою чергу, Й. Ван дер Веєр, президент фірми „Шел" поінформував українську сторону про ті успішні кроки, які були зроблені від моменту підписання в червні ряду документів, що стосуються праці „Шел" в Україні. Нині, сказав він, на території України працює вже шість АЗС і компанія задоволена їх обігом. Президент „Шел" повідомив про проведення третього засідання з питань біопалива, газифікації та вугілля, відзначивши значний потенціял України у цій сфері. У ході розмови сторони порушили ряд організаційних питань, пов'язаних з входженням „Шелл" на український ринок, обговорили шляхи подальшого розвитку проєкту та пляни на найближчий час.

Голова ВР з візитою у Росії

МОСКВА. — Голова Верховної Ради України Олександер Мороз 12 жовтня відвідав Росію з дводенною візитою, де зустрічався з чільними керівниками держави: головою Думи, головою Ради Федерації та російським президентом. Це перша візита Олександра Мороза до Москви від часу його обрання на посаду голови Верховної ради України. Голова українського уряду Віктор Янукович вже побував у Москві після свого призначення на посаду, проте, в цілому, його риторика від часу приходу до влади була набагато менш проросійською, ніж цього можна було очікувати. О. Мороз відвідав Український культурний центр у Москві. У Росії проживає велика кількість українців, особливо таких, що міґрували сюди в останні кілька років. 13 жовтня О. Мороз мав зустріч з міністром закордонних справ Росії Сергієм Лавровим і секретарем Ради національної безпеки Ігорем Івановим. Зустрічався голова Верховної Ради України також з представниками українських громадських організацій у Москві.

Канада не поспішає спрощувати візовий режим з Україною

КИЇВ. — Канада найближчим часом не має наміру спрощувати візового режиму з Україною, повідомила 12 жовтня Посол Канади в Україні Ебі Дан. „В короткотривалому пляні ми розглядали це питання, але поки, у зв'язку з міжнародною ситуацією, тут немає нічого особистого для України, ми змушені залишити вимоги на колишньому рівні", - сказала Посол. При цьому вона відзначила, що це питання постійно ставлять в уряді України. Канада висуває певні вимоги щодо видання віз, зокрема просить, щоб люди подавали анкети мінімум за 15 робочих днів до дати від'їзду. Ці вимоги зберігатимуться ще якийсь час, і це пов'язано з зростанням тероризму. „Тому нам потрібно перевіряти, хто саме хоче до нас приїхати", додала Посол. Вона також відзначила, що з тих пір, як Україна прийняла безвізовий режим для громадян Канади, вдвічі більше канадців відвідало Україну з туристичною метою. І це не тільки представники української діяспори. За її словами, це дуже корисно для туристичного підприємництва. Вона також повідомила, що на сьогодні Канада дає 75-77 відсотків позитивних рішень для виїзду українців до Канади на постійне місце проживання. За її словами, минулого року до Канади еміґрувало близько 1200 українських сімей. При цьому вона відзначила, що у зв'язку з тим, що рівень життя в Україні підвищується, менше українців хочуть еміґрувати до Канади.

За повідомленнями інформаційних аґентств

Загострення взаємин Росії з Грузією

ПАРСИПАНІ, Н. Дж. – Останнім часом надзвичайно загострилися взаємини між Росією і Грузією. Початком нового етапу протистояння став шпигунський скандал, коли грузинські спецслужби затримали кількох представників російської розвідки. Тбілісі видав росіянам шпигунів, яких піймали на гарячому, проте Москва у відповідь взялася за громадян Грузії, які проживають у Росії. З країни вигнали сотні грузинів, крім того, правоохоронні органи пред’явили претензії до комерційних організацій, до яких мають відношення вихідці з Грузії.

Міністерство закордонних справ Грузії звинуватило російську владу в порушенні прав грузинських громадян у зв’язку зі смертю нелегального міґранта з Грузії, якого повинні були депортувати на батьківщину. Тенгізові Тогонідзе, який страждав астмою, вчасно не було надано медичну допомогу, коли 16 жовтня з метою депортації з Росії 26 громадян, які знаходилися в приймальні-розподільнику в Санкт-Петербурзі, на автобусі в супроводі конвою були перевезені в Москву.

Міністерство оборони Грузії заявило 18 жовтня, що Військово-морська флота Росії (ЧФ) під час навчань проводить бойові стрільби в грузинських територіяльних водах.

Російська сторона не погодила з Грузією проведення навчань. Грузинські кораблі не можуть переміщатися в районі проведення навчань через стрілянину.

Як повідомило високопоставлене джерело в штабі ЧФ, загін з п’яти бойових кораблів на чолі з ракетним крейсером „Москва" ЧФ РФ „продовжує виконувати свої завдання в центральній і східній частині акваторії Чорного моря за пляном бойової підготовки" У неділю, 15 жовтня, до загону приєднався сторожовий корабель „Питливий".

З жовтня з ініціятиви російської сторони було припинено транспортне сполучення між Росією і Грузією. Коментуючи ситуацію в Росії, МЗС Грузії засудило зростання ксенофобії, спрямованої проти грузинів.

Ці події прокоментували відомі грузини, діяльність яких так чи інакше пов`язана з Росією.

Співачка Нані Брегвадзе: „Я просто в шоці від того, що відбувається. Сьогодні сказали, що всім грузинським артистам забороняють виступати в Росії. У мене зриваються концерти на 20, 25 і 30 жовтня. Народ до нас ставиться добре, а правителі погано“.

Співак Вахтанг Кікабідзе: „Те, що відбувається, дуже позначилося на мені.

22 жовтня у мене закінчується дія російської візи, а вже 30 жовтня я маю бути в Москві. Але наразі громадяни Грузії вилетіти до Росії не можуть, оскільки видання віз припинене“.

Мешканець Москви Іраклій Пірцхалава: „ Те, що відбувається в Росії з грузинами, нагадує дії, які свого часу здійснювала з євреями Німеччина. Грузини в Росії зазнають утисків. Причому йдеться про тих, що жили тут з давніх-давен. Грузинів запрошували на поселення до Москви ще російські царі. Вони були розумними, освіченими людьми, багато хто з них став справжнім патріотом Росії.

Дуже шкода, що зараз російські правителі скерували свою помсту на грузинський народ“. 16 жовтня Організація за демократію та економічний розвиток ГУАМ закликала відмовитися від односторонніх дій щодо Грузії, спрямованих на припинення економічних, гуманітарних та інших міждержавних зв’язків. Країни-члени ГУАМ висловили переконання, що проблеми, які виникли, повинні вирішуватися за столом переговорів, у відповідності зі загальновизнаними нормами та принципами міжнародного права. В заяві вітається рішення Грузії про передання Російській Федерації затриманих російських військовослужбовців як засіб, який мав на меті розрядити ситуацію, що виникла у двосторонніх взаєминах. Країничлени ГУАМ звернулися до інших держав-членів СНД із закликом підтримати зусилля, спрямовані на подолання кризи у взаєминах Російської Федерації та Грузії.

За матеріялами ЗМІ

Ч. Шумер та О. Шамшур візьмуть участь у відзначенні Голодомору

Ню–Йорк. – В суботу, **18 листопада**, у катедрі Св. Патрика в Ню–Йорку, відбудеться відзначення 73-ої річниці Голодомору в Україні. Спонзороване Українським Конґресовим Комітетом Америки (УККА), традиційне відзначення почнеться о 2-ій годині по полудні і складатиметься з соборної Панахиди, яку відслужать ієрархи Української Католицької та Української Православної Церков, за участю нюйоркського хору „Думка."

Після релігійної частини відзначення до учасників звернуться представники американського та українського урядів: Сенатор Чарльз Шумер (Д-Ню-Йорк) та Посол України в США Олег Шамшур. УККА також запросив Конґресмена Сендера Левіна (Д-Мишиґен) звернутися конґресмен С. Левін відіграв вирішальну ролю у прийнятті закону, який „дозволяє Урядові України встановити пам’ятник на федеральній землі у Дистрикті Колюмбія в пам’ять жертв українського Голодомору-геноциду 1932-1933 років“.

УККА закликає всю громаду метрополії Ню-Йорку взяти участь у сумному соборному відзначенні 73-ої річниці геноциду проти українського народу.

УККА

У столиці України відзначено 64-ту річницю постання УПА

КИЇВ. — 14 жовтня відбулися заходи, присвячені 64-ій річниці створення Української Повстанської Армії, котрі пройшли без серйозних провокацій та сутичок між прихильниками й противниками УПА – на відміну від минулорічного відзначення. У них взяли участь близько двох десятків ветеранів УПА. Загальна ж чисельність учасників сягнула кількох тисяч. Вшанувати живих ветеранів УПА і віддати данину пам’яті полеглих прийшли й чимало громадян. Ветерани УПА та учасники маршу пройшли вулицею Софіївською до Михайлівської площі й поклали квіти до пам’ятника жертвам Голодомору. Після цього вони перемістились на Софійську площу, де відбулися Молебень і політичне віче. Напередодні Президент України Віктор Ющенко привітав учасників українського визвольного руху з нагоди 64-ої річниці створення Української Повстанської Армії. Крім того, 14 жовтня він підписав указ про визнання вояків ОУН-УПА воюючою стороною у Другій світовій війні. В. Ющенко назвав цей указ кроком до встановлення історичної справедливости і сказав, що наполягатиме на якнайшвидшому розгляді Верховною Радою законопроєкту щодо визначення статусу вояків ОУН-УПА. Ще рік тому Президент доручив урядові створити комісію, яка мала провести ретельне історичне дослідження ролі і місця ОУН–УПА. „Комісія завершила свою працю чотири місяці тому, і тепер необхідно, щоб на ґрунті цих досліджень до парляменту було внесено законодавчу ініціятиву, яка визначила б статус вояків УПА. Питання довкола прав ветеранів УПА залишається суперечливим кілька років, відтоді, як вголос почали висловлюватися думки про необхідність урівняння у правах ветеранів визвольних змагань з ветеранами Радянської армії, проти чого виступають ліві та проросійські сили. Також голова Верховної Ради О. Мороз 15 жовтня заявив , що у питанні визнання УПА необхідно підходити, базуючись на висновках урядової комісії.

КИЇВ. – 14 жовтня в столиці відбулись акції, присвячені 64-ій річниці створення Української Повстанської Армії, у яких взяли участь її ветерани і прихильники, а також супротивники. На світлині зліва – учасники акції, які вимагають визнання воїнів УПА захисниками незалежности України і встановлення державного свята День українського війська, на світлині праворуч – активісти Комуністичної партії України скандують гасла проти визнання УПА учасницею визвольного руху. *Фото: УНІАН*

АМЕРИКА І СВІТ

У США народився 300 000 000-ий громадянин

ВАШІНҐТОН. — Бюро з перепису населення США 17 жовтня повідомило, що населення країни сягнуло трьохсот мільйонів осіб. Зідно з даними бюро, в США народжується нова дитина кожні сім секунд, людина вмирає кожні тринадцять секунд, і кожну хвилину в країні з'язвляються два імігранти. Коли населення США майже 40 років тому досягло двохсот мільйонів, президент влаштував святкову прес-конференцію. Цього разу пісень і танців не було. Але керівник Бюро перепису - секретар Департаменту торгівлі Карлос Ґутьєрес сказав, що зростання населення корисне для економіки та допоможе США давати раду зі старінням населення. 300-мільйонне населення є нагадуванням, що США є аномалією у порівнянні з іншими розвиненими країнами, які постали перед проблемою зменшення населення. Американське населення зростає завдяки порівняно високій народжуваності, але також завдяки імігрaції. Статистика також засвідчує, що пересічний американець краще освічений, ніж 40 років тому, більше жінок мають працю. Тепер в Америці в чотири рази більше американських громадян, які народилися поза межами США, ніж 40 років тому. 11 мільйонів з них, як вважають, - нелеґальні міґранти, переважно з Латинської Америки. Чудово - кажуть одні; це тримає платні низькими і Америку конкурентноспроможною. Але ці дані обурюють тих, хто вважає, що імігрaція вийшла з-під контролі, і ця проблема буде однією з ключових тем найближчих виборів до Конгресу.

Буш підписав закон про в'язнів Гуантанамо

ВАШІНҐТОН. — Президент Джордж Буш 17 жовтня підписав закон, який визначає правила допиту та звинувачення чужоземців в американських тюрмах, яких підозрюють у тероризмі. Цей закон має на меті захистити права звинувачених, проте все одно обмежує їхнє право оскаржувати арешт. Закон було підписано по тому, як у червні Верховний суд США постановив, що військові трибунали, створені для суду над ув'язненими на базі в Ґвантанамо, порушують міжнародне та американське законодавство. Речник уряду США сказав, що незабаром почнуться приготування для суду над в'язнями Ґвантанамо. Під час підписання закону Президент Дж. Буш сказав, що це урочистий момент, оскільки це один з тих небагатьох законів, який може врятувати життя американців.

Вручено Нобелівські нагороди з літератури і миру

ОСЛО, Норевегія. — Цьогорічну Нобелівську нагороду миру 13 жовтня присуджено професорові з Банґладеш Мухаммедові Юнусу і заснованому ним банкові „Ґрамін" за працю з надання мікрокредитів для бідняків у сільській місцевості з тим, аби вони могли започаткувати власне підприємництво. М. Юнус розробив концепцію мікро фінансування підприємців, які надто бідні для отримання позики від традиційних банків. Норвезький Нобелівський комітет зазначив, що М. Юнус спромігся втілити власні ідеї у практиці на користь мільйонів людей. Цьогорічний переможець став для багатьох несподіванкою. Багато коментаторів очікували когось, хто був причетний до мирних переговорів. Але норвезький Нобелівський комітет доводить, що Мухамед Юнус показав себе провідником, який зміг перетворити ідеї на практичні дії, що принесли користь мільйонам осіб. М. Юнус ділить свою премію з банком „Ґрамін", що був заснований 1976 року. Банк відомий тим, що позичає гроші бідним, особливо жінкам, щоб вони могли започаткувати своє підприємництво. А 12 жовтня Нобелівський комітет повідомив, що лавреатом Нобелівської нагороди з літератури за 2006 рік став 54-літній турецький письменник Орхан Памук. Нагороду йому присудили за „пошук душі свого меланхолійного міста" - Стамбулу. Церемонія вручення золотої медалі, диплому Шведської Королівської академії і чеку на 10 мільйонів шведських крон (1.37 мільйон долярів або 1.07 мільйон евро) відбудеться в Стокгольмі 10 грудня 2006 року. У 2005 році лавреатом Нобелівської премії з літератури було названо англійського драматурга і поета Гарольда Пінтера. Нагорода письменникам і поетам вручається з 1901 року.

Ісламські духовні провідники прийняли вибачення Папи

ЛОНДОН. — У журналі „Islamica", що виходить англійською мовою, 38 духовних провідників і ісламських теологів опублікували відкритий лист, в якому заявили, що приймають принесені Папою Бенедиктом XVI вибачення, які він висловив після свого виступу в університеті в Реґенсбурґу у вересні цього року. Цей лист підписаний, зокрема, муфтіями Росії, Боснії, Хорватії, Косового, Узбекистану, Туреччини, Омана, королем Йорданії, теологами Вашінґтонського університету і британського Кембриджу. Під час візити до Німеччини у вересні цього року Папа Бенедикт XVI виступив з лекцією в університеті німецького міста Реґенсбурґ, в якій процитував різкі висловлювання про іслям правителя Візантії XIV століття Мануїла Другого Палеолога, не окресливши свого ставлення до цих слів . Цю промову з обуренням сприйняли в мусульманському світі, де дійшли навіть до закликів до урядів арабських країн розірвати дипломатичні взаємини з Ватиканом у випадку, якщо Папа не вибачиться, а міжнародні ісламські терористичні організації заявили, що завдадуть удару по Римові і Ватиканові, зруйнувавши християнські святині.

Грузинська пошта пересилається через Україну

ТБІЛІСІ, Грузія. — За повідомленнями грузинських аґенцій новин від 15 жовтня, після припинення поштового сполучення з Росією, потік пошти з Грузії переорієнтовано на Україну. Генеральний директор компанії „Пошта Грузії" Езік Інцкирвелі сказав , що грузинська пошта опинилася в умовах „бльокади", за його висловом, адже 80 відсотків поштового обміну припадало на транзит через Москву. Грузинська сторона звернулася з проханням по допомогу до поштових операторів України, і усі проблеми було вирішено оперативно, впродовж одного дня. Тепер більша частина поштових відправлень пересилається через Україну, і водночас компанія веде переговори з турецькими, французькими та німецькими авіокомпаніями. Компанія „Пошта Грузії" звернулася до Всесвітнього поштового союзу, звинувачуючи Росію у порушенні конвенції щодо міжнародних поштових зв'язків.

ГУАМ закликав до порозуміння між Грузією та Росією

МІНСЬК, Білорусь. — 16 жовтня у заяві ГУАМ, оприлюдненій у рамках засідання Ради міністрів закордонних справ країн-учасниць СНД в Мінську. ГУАМ закликає інші держави – учасники СНД підтримати зусилля, спрямовані на подолання кризи у взаєминах Росії і Грузії. У заяві також наголошується, що будь-які недостатні дії, застосовані однією з держав Співдружности проти іншої, не відповідають принципам взаємин, зазначених в основоположних документах СНД. ГУАМ закликає відмовитися від односторонніх дій стосовно Грузії, спрямованих на припинення економічних, гуманітарних та інших міждержавних зв'язків. ГУАМ вітає зобов'язання РФ вивести російські військові бази і військові об'єкти групи російських військ у Закавказзі з території Грузії протягом 2008 року. ГУАМ також підтримує ініціятиви Грузії з питань вреґулювання конфліктів на її території, зокрема пропозиції, спрямовані на розширення формату переговорів та акцій з підтримки миру, наголошується в документі.

Розвідка США підтвердила ядерний вибух Північної Кореї

ВАШІНҐТОН. — Північна Корея справді здійснила ядерний вибух 9 жовтня, підтвердила американська розвідка 16 жовтня. У заяві управління директора Національної розвідки США повідомлено, що такого висновку дійшли за аналізами зразків повітря. За цими даними, потужність вибуху була менша від однієї кілотонни. Раніше тільки Росія висловлювала впевненість, що Північна Корея здійснила саме ядерний вибух, але не повідомляла, на яких підставах вона в цьому впевнена. Інші експерти сумнівалися в цьому. Міжнародна аґенція з атомної енергії (МАҐАТЕ) ще досі не мала підтверджень про ядерний характер північнокорейського випробування.

Обрано нови членів Ради Безпеки ООН

НЮ-ЙОРК. —Бельгія, Італія, Південна Африка та Індонезія обрані новими непостійними членами Ради Безпеки ООН. У групі латино-американських країн обрати заміну Аргентині в першому турі не вдалося - Гватемала і Венесуела не змогли одержати необхідної підтримки. Нові члени Ради Безпеки розпочнуть працю з січня 2007 року на два роки. Вони одержали підтримку більше двох третин держав-учасників Генеральної асамблеї ООН, або більше 126 голосів з 192. До Ради Безпеки ООН входять 15 членів: п`ять постійних - Росія, Китай, США, Великобританія і Франція - і 10 непостійних, які обираються на два роки.

Франція схвалила закон про геноцид вірменів в Туреччині

ПАРИЖ. — Депутати французького парляменту 12 жовтня схвалили суперечливий законопроєкт, який передбачає кримінальну відповідальність за заперечення геноциду вірменів у Туреччині в часи першої світової війни. Законопроєкт викликав обурення у Туреччині, уряд якої заявив, що у разі схвалення цього законопроєкту постраждають взаємини з Францією. Прихильники цього законопроєкту стверджують, що він не спрямовується проти Туреччини, а радше чітко вимальовує історію Туреччини. Критики документу вважають, що це постає у формі втручання у внутрішні справи Туреччини і досить наївного витлумачення минулого Османської імперії. У разі, як той законопроєкт набере чинности, будь-яка особа, що відкидатиме факт систематичного знищення турками півтора мільйонів вірменів під час Першої Світової війни, у такий спосіб чинитиме злочин, і цій особі загрожуватимуть кари і тюремне ув'язнення. Попередньо президент Франції Жак Ширак заявив, що визнання Туреччиною геноциду вірменів стане передумовою вступу тієї країни до Евросоюзу.

В Ню-Йорку влетів у будинок літак

НЮ-ЙОРК. — Невеличкий літак 11 жовтня влетів у багатоповерховий будинок у Ню-Йорку, що спричинилося до пожежі у деяких помешканнях. Внаслідок катастрофи загинув гравець бейсбольного клюбу„Ню-Йорк Єнкіс" Корі Лидл та його інструктор з пілотування. Вони були в літаку, що влетів у 50-поверховий житловий будинок у Нюйоркському районі Мангетен. Клюб „Ню-Йорк Єнкіс" у повідомленні заявив, що вражений трагедією. Посадник Ню-Йорку Майкл Блумберґ наголосив, що немає жодних ознак того, що це був терористичний акт, проте цей прикрий випадок поновив у пам'яті події 11 вересня 2001 року.

ФБР зацікавилося українською мовою

ВАШІНҐТОН. — Федеральне бюро розслідування США потребує співробітників, які знають мови Близького Сходу, зокрема арабську, фарсі й урду. Також вони набирають лінґвістів з ще 37 мов (серед них – українська, російська, латвійська, литовська, вірменська, чеченська, казахська, таджицька, узбецька та туркменська). Як повідомляє Газета „Вашингтон пост" від 11 жовтня повідомляла, що п'ять років тому, коли арабські терористи напали на США, виявилося, що тільки 33 аґенти ФБР знали арабську, до того ж здебільшого поганенько. Видання зазначає , ніхто з цих аґентів не працював у відділі ФБР, який координує розслідування, пов'язані з міжнародним тероризмом. Навіщо ФБР потребує працівників, які знають українську мову, покаже час.

За матеріялами ЗМІ

Заява правозахисних організацій України та світового українства з приводу нищення історичної пам'яті українського народу

Ми живемо в час, коли кожен народ намагається якомога глибше осягнути свою історію, якою б трагічною вона не була. Важливо без упередження пізнати своє минуле для того, щоб упевненіше крокувати в майбутнє. Це добре усвідомлює мудрий єврейський народ, який свято оберігає сліди своєї тисячолітньої історії. Ось і зараз на відзначення 65-річчя трагічних подій до меморіяльного комплексу „Бабин Яр" з'їжджаються сотні євреїв з усього світу. На урочистості для несення почесної варти до місця масових поховань прибуло 150 військових з Ізраїлю. Президент та Уряд України взяли під свій патронат проведення заходів, пов'язаних з вшануванням пам'яті жертв єврейського Голокосту. Хоча, задля об'єктивности, варто пригадати, що серед жертв „Бабиного Яру" покоїться не менше (а може, й більше) циганського люду, українців, так само жорстоко нищених фашистами. Полягли тут і екіпажі кораблів славнозвісної Дніпровської флотилії, і захисники Києва – вояки і командири Південно-Західного фронту. Тут же могила нескореної Олени Теліги та інших українських патріотів, розстріляних гестапівцями у 1942 році, пам'ять про яких чомусь не прийнято вшановувати на державному рівні.

Водночас висловлюємо своє занепокоєння з приводу посягань на святая святих – на нищення пам'яті українського народу. Турбує те, що в Україні загострюється суперечка довкола трагедії штучного Голодомору 1932–1933 років. Все частіше лунають провокативні заяви прокомуністичних сил, які мають на меті перетворити на фарс увічнення трагедії Голодомору. Після завершення конкурсу з приводу розміщення меморіяльного комплексу жертвам українського Голокосту, політичні сили з провладної коаліції розпочали кампанію з недопущення цього будівництва. І як результат – в проєкті Державного бюджету на 2007 рік не закладено жодної копійки на спорудження меморіялу. Припинено державну підтримку музейної експозиції „Забуттю не підлягає" (про комуністичні злочини 1917-1991 років) при Київському товаристві „Меморіял", яка щороку безкоштовно обслуговує понад 10 тисяч студентів та школярів.

Спираючись на міжнародний досвід, відповідно до Указу Президента, 31 травня 2006 року було прийнято Постанову Кабінету Міністрів № 764 "Про утворення Українського інституту національної пам'яті". Інститут наділений відповідним статусом, як центральний орган державної виконавчої влади з відповідною вертикаллю та спеціяльними повноваженнями. Адже жертви Голодомору, комуністичних репресій та гітлерівського геноциду розкидані по всій українській землі. Нищення українського етносу тривало століттями. Трагедія України полягає ще й в тому, що ніхто до кінця не може збагнути ні її маштабів, ні причин, ні наслідків. А тому молоде покоління українців нездатне осмислити минуле свого народу і виробити чітке бачення національної ідеї, сформулювати стратегію державотворення, яка б могла об'єднати націю на її фундаментальних цінностях.

Відновлювати по крихітках, з історичною послідовністю та об'єктивністю становий хребет нації – таке завдання поставлено перед Українським інститутом національної пам'яті.

Однак, на перешкоді формування його структури став прихід до влади відверто антиукраїнськи налаштованих чиновників нового-старого Уряду. Інститут ще не розпочав працювати, як стараннями посадовців його бюджет урізано до неможливости існування. Більше того, Український інститут національної пам'яті, всупереч згаданій Постанові КМУ, віднесено до відповідальних виконавців Держкомархіву. Таким чином фактично ліквідовано сам статус Українського інституту національної пам'яті як головного розпорядника бюджетних коштів, наданий йому згаданою Постановою Кабінету Міністрів.

Спеціяльне, чи то необдумане нищення урядової інституції, яка започаткована Указом Президента України та затверджена Постановою попереднього Уряду, наштовхує на серйозні висновки з приводу подальшого формування державної політики щодо проблем збереження національної пам'яті.

Прикладом цинічного ставлення до жертв політичних репресій на Україні можуть служити місця масових таємних поховань 30-40 років у Биківнянському лісі. За оцінками різних експертів, число жертв у Биківнянських похованнях не менше, ніж у Бабиному Яру. Наводяться дані про 100 - 150 тисяч загиблих. Насправді, ні органи прокурорського нагляду ні державні чинники не виявляють інтересу до об'єктивного розкриття злочинів минулого та до встановлення істинних маштабів цих злодіянь. Як констатує в останній постанові «Про закриття кримінальної справи» слідчий військової прокуратури А.Амонс, поховання не повністю досліджені в зв'язку з закінченням виконання терміну слідчих дій та відсутністю часу. Тобто, ні часу ні бажання займатися розкопками у влади немає.

Хто ж повинен взяти на себе цю працю по всій Україні, проводити пошук на Соловках, в Мордовії, по колишніх ГУЛАГах, скрізь де тільки нищили українців, - як не Український інститут національної пам'яті?

А тим часом на території Національного історико-меморіяльного заповідника «Биківнянські могили» вже кілька місяців ведуться несанкціоновані розкопки на замовлення невідомих організацій з Польщі. Як виявляється, для цього у Києві можна найняти спеціялізовану бригаду і, іґноруючи закони України, викопати і закопати усе, що завгодно.

(Закінчення на стор. 16)

НАУКОВЕ ТОВАРИСТВО ім. ШЕВЧЕНКА

Децентралізація як засіб від сепаратизму

Генадій Побережний

Процес конструювання політичної нації, об'єднаної спільними цінностями, відбувається в Україні занадто поволі і суперечливо. Після здобуття незалежности Україна стала на шлях формування сучасної національної держави, проголосивши намір створити заможне демократичне суспільство, об'єднане спільною долею. Але широка громадськість, здається, мало причетна до обговорення найгострішого питання: яке суспільство будується (або ж має будуватися). Адже українцям доводиться вибирати між вельми суперечливими національними концепціями держави. Від того, який проєкт візьме гору – етнічний чи громадянський, культурний чи політичний, і наскільки успішно його леґітимізують перед своїми громадянами політичні провідники, залежатиме характер українського суспільства та швидкість його формування. Покищо немає чіткої візії, чи має це бути корпоротивна „громадянська" нація – байдужа до специфічних культурних проблем українців, занепокоєних майже повсюдним домінуванням російської мови у публічній сфері та безпідставним упривілеюванням Російської Православної Церкви, чи ексклюзивна етнічна нація, консолідована довкола українського культурного ядра, чи ще щось.

Безумовно, президентські вибори 2004 року та пов'язані з ними громадські заворушення в різних реґіонах наочно показали хисткість української національної єдности. Політична консолідація цієї культурно фраґментованої ідентичности перебуває допіру на початковій стадії. Спроби центрального уряду створити універсальну плятформу для формування в Україні єдиної політичної нації наражаються на сильний реґіональний опір.

Реґіоналізм є помітним чинником українського політичного життя, і навряд чи його роля найближчим часом ослабне. Відмінності між українськими реґіонами зформувалися історично; півстолітній досвід їхнього співіснування в одній державі (з 1954 року) є відносно коротким, та й то переважно під чужоземним домінуванням. Межі цих реґіонів відносно добре окреслені, і кожен із них має свої виразні соціяльні, культурні та політичні традиції. Це проявляється і в загостренні реґіональної ідентичности, і у бракові інтенсивних культурних та політичних контактів між реґіонами, і в їхньому опорі доцентровим тенденціям через різноманітні заклики до автономізації. А проте усі ці властивості країни жодним чином не віддзеркалені в особливостях її політико-адміністративного устрою.

Україна давно потребує добре продуманої адміністративно-територіяльної реформи. Подібно до сусідньої Польщі (котра успішно здійснила таку реформу наприкінці 1990-их років), Україна складається з історично відмінних реґіонів та поширених у них реґіоналізмів, але, на відміну від Польщі, вона не зуміла покищо досягнути достатнього рівня національної консолідації, за якої реґіональні та національна ідентичності радше б доповнювали одна одну, ніж поборювали. Це зумовлено, насамперед, тим, що Україна, як національна держава, значно молодша від Польщі. Здобувши незалежність лише півтора десятиліття тому, вона потребує принаймні ще двох поколінь для формування й утвердження нової національної ідентичности. Також, на відміну від Польщі, де реґіоналізм має нині переважно соціяльно-економічний вимір, реґіоналізм в Україні спирається на значні культурні (етнічні, мовні, релігійні тощо) відмінності, на додаток до соціяльно-економічних. Ці відмінності виразно проявилися практично в усіх загальнонаціональних виборах, де політичні симпатії збігались, як правило, з культурними, а не ідеологічними поділами.

Реальна можливість змінити становище на краще з'явилася тільки після Помаранчевої революції, коли в новому уряді була створена безпрецедентна для України посада віце-прем'єр-міністра, відповідального за здійснення адміністративної реформи. Концепцію такої реформи, почасти взорованої на польський досвід, було невдовзі винесено на публічне обговорення, де вона стала об'єктом не лише критики, а й зіставлення з кількома іншими, альтернативними концепціями. На превеликий жаль, вікно можливостей реалізувати реформу доволі швидко зачинилося, оскільки „помаранчева" коаліція змарнувала свій політичний капітал, загрузнувши у міжусобицях, і тепер жевріє лише невеличка надія, що новий, „реґіональний" уряд спробує все-таки реанімувати реформу – замість обіцяного своїм виборцям „федералізму". Це тим більше важливо, що конституційний компроміс грудня 2004 року передбачає реформу, яка б істотно розширила повноваження органів місцевого самоврядування – подібно до польської реформи 1990 року.

Концепційні відмінності між урядовою Партією реґіонів та напівурядовою-напівопозиційною „Нашою Україною", вочевидь, істотно ускладнюватимуть здійснення адміністративної та територіяльної реформ. Адміністративна реформа обов'язково тягне за собою цілу низку системних реформ – судової, бюджетно-фінансової (фіскальної), податкової, пенсійної, здоровоохоронної, освітньої, муніципальної тощо. „Нашоукраїнський" проєкт Безсмертного передбачав не тільки децентралізацію, але й територіяльну реорганізацію у рамках унітарної держави (поряд зі спеціяльним

(Закінчення на стор. 19)

Про автора:

Генадій Побережний – докторант і викладач Ратґерського університету, член НТШ. Працює над дисертацією з політичної географії України.

Голодомор 1932-33 років був геноцидом

18 листопада в Нью-Йорку відбудеться чергове вшанування пам'яті жертв Голодомору 1932-33 років в Україні. За усіма ознаками цей злочин був геноцидом, спрямованим на знищення провідної частини українського народу – селянства. Комуністична влада проводила геноцид водночас зі знищенням Української Автокефальної Православної Церкви і української інтелігенції. Факт геноциду в Україні визнали вже десять країн на державному рівні, заявив міністер закордонних справ України Борис Тарасюк під час своєї недавньої зустрічі з українською громадою в Нью-Йорку. Проте самої України у списку цих держав немає, хоча соціологічні дослідження засвідчують, що в українському суспільстві більше половини громадян підтримує означення Голодомору як геноциду. На заваді ухваленню відповідного закону Верховною Радою протягом багатьох років стояли політичні міркування. Проти визнання Голодомору актом геноциду проти українського народу виступає передовсім фракція комуністів, яка намагаються Голодомор пояснити невроджаєм та іншими „об'єктивними" причинами. Звісно, визнання геноциду може привести до суду над Комуністичною партії Совєтсього Союзу за масове вбивство населення, адже ідейною спадкоємницею КПСС є КПУ. Гнучкі соціялісти схильні проголосувати за визнання геноциду.

У Партії Реґіонів є екстремістське ідеологічне крило, яке здійснюють в Україні проросійську політику, а російська влада виступає проти того, щоб Голодомор було проголошено геноцидом. У Москві говорять: гаразд, голод був, але він був і на Кубані, і в Казахстані, відтак, мовляв, ми не можемо розглядати голод як геноцид проти окремої нації. Але голод у тих краях мав місце саме в тих районах, де переважало українське населення, і хоч не українці померли під час Великого голоду, щонайменше 30 відсотків українського етнічного населення в Україні померло протягом 15 місяців.

Які ж основні арґументи свідчать про те, що це був саме геноцид? Конвенція 1948 року про геноцид та відповідальність за нього, ухвалена Генеральною Асамблеєю ООН, має 20 статтей. У них перелічені дії з наміром знищити повністю або частково ту чи іншу національну, етнічну, расову та релігійну групи. В Україні збереглися архіви, які підтверджують, що кожен з пунктів цієї конвенції має документальні докази щодо голоду 1932-33 року в Україні. А до московських архівів ще не повністю дісталися. Існують постанови урядів СССР і УССР, центральних комітетів комуністичних партій СССР і України. Перепис 1937 року, навіть при тепер визнаній фальсифікації, свідчить про те, що від голоду найбільше загинуло українців. В українських селах станом на 1932-1933 роки мешкало 19.6 млн. етнічних українців з 22 млн. хліборобського населення. У довідках, які надсилали провідники України С. Косіор і П. Постишев Сталінові фіґурують цифри: 70 відс. районів уражено голодом на Дніпропетровщині. Так і в інших областях.

У документах Сталіна чітко говориться не про республіки, а саме про українців. Був сконструйований такий механізм, щоб людина не могла вирватися з цього кола смерти. Не тільки зерно забрали. Була телеграма Сталіна у січні 1933 року, яка зобов'язувала реквізувати все продовольство в Україні.

Була запроваджена система „прописки" виключно для українського селянства, щоб жодна людина не могла виїхати з села, рятуючись від голоду. І можливо, найголовнішим моментом Конвенції 1948 року є її підкреслення, що коли владні структури творять передумови, поза будь-якою мотивацією чи виправданням, які ведуть до знищення народу, то це і є суттєвою ознакою геноциду. Тобто нам не треба шукати спеціяльного указу Сталіна, як радить дехто, на якому написано: „Смерть українцям!" – досить тих доказів, що Москва примусово відібрала харчі, не дозволяла, аби український селянин сам себе міг врятувати й унеможливлювала всяку, в тому числі й міжнародну, допомогу для українського села. Не слова, а діла були спрямовані проти українського народу. Сталін передусім хотів знищити опір системі, тому вирішив знищити українців: „Нема українців – нема проблеми".

На підставі Конвенції ООН від 1948 року Верховна Рада України має ухвалити постанову про визнання Голодомору.

СВОБОДА

Пам'ятаймо про Україну!

Видає Український Народний Союз — SVOBODA — Published by the Ukrainian National Association

Головний редактор - Ірена Яросевич
Редактори: Ольга Кузьмович, Христина Ференцевич, Левко Хмельковський, Петро Часто.

FOUNDED IN 1893
Svoboda (ISSN 0274-6964) is published weekly on Fridays by the Ukrainian National Association, Inc.
at 2200 Route 10, P. O. Box 280, Parsippany, NJ 07054
Svoboda: (973) 292-9800; Fax: (973) 644-9510
E-mail: svoboda@att.net Web-site: www.svoboda-news.com
Postmaster, send address changes to: Svoboda, P. O. Box 280, 2200 Route 10, Parsippany, NJ 07054.

Передплата на рік $55.00 на півроку - $35.00. Для членів УНСоюзу $45.00 річно, на півроку - $30.00. За кожну зміну адреси - $1.00.
Чеки і грошові перекази виставляти на „Svoboda".
Periodicals postage paid at Parsippany, NJ 07054 and additional mailing offices.

Адміністрація „СВОБОДИ"

Адміністратор	– Володимир Гончарик	(973) 292-9800 дод. 3041
Керівник відділу оголошень	– Марійка Осціславська e-mail: adsukrpubl@att.net	(973) 292-9800 дод. 3040
Передплата	– Марійка Пенджола e-mail: ukrsubscr@att.net	(973) 292-9800 дод. 3042

ПРО ЦЕ І ТЕ

Про нову жертву нашої „небезпечної" професії

Пишу ненароком про нашу „небезпечну" професію – журналістику, тому що раз-по-раз падуть її „жертви", які „комусь" не подобаються, точніше – не сподобається їхнє писання, і найкращий спосіб „закінчити" їхню творчість – це їх „закінчити" у справжньому розумінні цього слова – вбити.

Ось саме цілий світ переживає або старається „пережити" убивство російської журналістки Анни Політковської, що в цьому місяці впала жертвою свого пера і своєї професії, маючи відвагу написати правду про чеченську війну та інші факти із сьогоднішніх обставин у Росії. Читаємо, дивуємося, а при цьому нам, журналістам, справді морозно, коли знаємо про такі непередбачені та сумні факти з виконування нашої професії.

Бо ж чи не є нашим святим обов'язком писати правду та висвітлювати її на сторінках преси, щоб викликати відгук, а передусім реакцію у тих, що є в один чи інший спосіб винні у тому, що сталося або що діється? Однак, в кожному разі ця реакція не сміє і не може бути того роду, як тепер часто буває, – жорстокою, брутальною і вбивчою.

На жаль, у сьогоднішньому дивному і такому жорстокому світі ця реакція є часто такою невластивою та жорстокою, як саме тепер, у випадку помсти, що закінчилася убивством журналістки Політковської за її щире не „закрашене" гарними словами писання. Ця її несподівана і непотрібна смерть насуває нам багато причин до роздумів і питань, на які важко знайти щиру відповідь, а передусім щире пояснення. Бо якщо ми, журналісти, не можемо написати правди про це, що діється, то чому говоримо та проповідуємо усі про свободу преси та свободу вислову у сьогоднішньому світі?

Правда, ця „свобода вислову" часом дуже сильно використовується невідповідно – для потреби одних чи інших „замовників", але у своїй засаді і своєму джерелі вона на те, щоб десь дати місце на висловлення думки без „цензури", на подання правди, яка завжди є для одних чи других неприємною а то і гіркою.

Але чи не мали цього на приміті оці справжні речники „свободи преси", навіть, як вони знали, що можуть через свої слова потерпіти, зазнати неприємних наслідків? Зокрема коли їхні слова не були лише висловлені, але написані „чорним по білому", що, на жаль, у нашій професії завжди мусить бути?

Читаємо про А. Політковську, роздумуємо, але усі забудемо про це вбивство, як забули скоро про інші жертви нашої „небезпечної" професії. А все ж згадаймо принаймні час до часу про неї, а при цій нагоді – про інших, які, як вона, постраждали життя через своє перо. А таких було вже багато, зокрема у нас. Тільки ми їх призабули або не є впевнені, що було причиною їхньої передчасної смерти.

О–КА

З РЕДАКЦІЙНОЇ ПОШТИ

Чи буде пам'ятник Т. Шевченкові в Красноармійську?

На Донбасі процеси українського відродження, повернення до джерел нашої культури і мови проходять непросто, повільно, з великими труднощами. На 15-му році незалежности нашої держави ми звернулися до міської влади з пропозицією спорудити пам'ятник Т. Шевченкові на центральній площі міста.

Нашу ініціятиву підтримала Красноармійська міська рада. Згідно з її рішенням, в центрі міста 9 березня ц. р. було закладено і освячено пам'ятний знак на місці спорудження пам'ятника. 22 травня біля цього пам'ятного знака пройшло віче-реквієм, присвячене 145-ій річниці перепоховання Т. Шевченка.

На Всесвітньому форумі українців 18-20 серпня в Києві делеґати з Красноармійська домовились з генеральним секретарем СКУ Віктором Педенком про створення бронзового погруддя Тараса Шевченка для нашого міста. Але влада змінилася, в місті тепер новий посадник, який висунув необґрунтовані, безпідставні мотивації, щоб будівництво пам'ятника перенести з центральної площі у невеличкий сквер по вулиці Горького, де є занехаяний центральний колектор стічних вод. У весняний період та під час інтенсивних дощів тут взагалі стоїть вода. Поблизу цього місця будується черговий ресторан, тут вигулюють собак жителі мікрорайону „Гірняк".

Ми намагаємося усе ж спорудити пам'ятник на центральній площі і просимо українську громаду в Україні і за кордоном допомогти нам у цьому.

Координаційна рада політичних партій та громадських об'єднань: **С. Гавриленко, Л. Ташлицька, А. Евтушевський, Д. Ташлицький, Т. Скоромець, Т. Браславець, Л. Кожух, І. Щербина, О. Таненок, В. Кисельов**

Красноармійськ,
Донецької обл.

Відпочинок серед природи – найкращий для дітей

Маленька парафія церкви Св. Миколая Угодника з села Циркуни, Харківсько-Полтавської епархії УАПЦ, приймала дітей у лісовому таборі недалеко від Харкова. Все це завдяки о. Миколі Кривоносові з Ютики, який запропонував організувати літній табір для дітей наших парафіян. Я не відразу погодився, бо це велика відповідальність. І друге, головне питання – знаряддя для влаштування табору. Як бути? І тут о. Микола проявив найкращі якості справжнього священика, який не на словах, а на ділі допоміг нам і порадами, а головне – матеріяльним забезпеченням. Він вислав з Америки намети, теплі спальні мішки, комплекти посуду – тарілки, ложки, виделці, тобто все необхідне у таборовому житті.

Зібрали ми небагато дітей, бо перший раз треба було спробувати, чи буде в тому користь і задоволення. Всі разом напнули намети, розклали спальники, кожний вибрав собі намет по бажанням, малята – у маленькому, доросліші – у великому. Діти вперше в житті мали нагоду бути в лісі і жити в наметах. Усі з великим задоволенням заготовляли дрова для вогнища, потім готували обід, і з ще більшим задоволенням сідали обідати коло вогнища. В день старші ловили рибу, малята купалися, потім грали у футбол. Коли накупалися і награлися, малята з задоволенням виробляли шкіряні гаманці. Радощам не було кінця.

Плянів на наступні дні відпочинку було дуже багато. Але на третій день пішов дощ. Збиралися дуже швидко і вчасно встигли, бо пішла злива, яка не припинялася цілий день. Але і цих трьох днів вистачило, щоб запам'ятати їх на довго, бо відпочинок серед природи – незрівнянний. Безкорислива допомога о. Миколи Кривоноса є прикладом для священиків усіх християнських конфесій.

о. Геннадій,
голова парафії
с. Циркуни, Харківської обл.

Від Одеси до Рівного

До Товариства української мови в Чикаґо надходить багато листів про діяльність місцевих організацій „Просвіти" в Україні.

Одеська обласна „Просвіта", яку очолює Галина Дольник, в селах области проводить лекції, вечори, дарує людям друковане українське слово. До приміщення „Просвіти" в Одесі приходить багато відвідувачів, щоб прочитати українські газети, оглянути виставки художників-просвітян, відвідати курси української мови.

Кіровоградська Обласна „Просвіта" тісно співпрацює з обласною організацією Спілки письменників України і вже 10 років разом видає літературно-мистецький журнал „Вежа". Праця рівненської „Просвіти" – багатогранна. Просвітяни цього року видали книгу „Повісті та оповідання" Івана Франка (з фінансовою допомогою ТУМ-Чикаґо) до його 150-річчя, а до 100-річчя Івана Багряного було перевидано „Тигролови" (з фінансовою підтримкою Фундації І. Багряного). На честь Олени Теліги та Уласа Самчука було відкрито пропам'ятну дошку на місці діяльности редакції „Волинь", в якій працювали письменники.

Активна праця Товариства української мови в Симферополі зосереджена при театральній студії „Світанок", яку очолює вже довгі роки Алла Петрова, голова товариства. Україномовні школярі міста беруть активну участь у конкурсі „Ми діти твої, Україно". Кращі твори конкурсу друкуються окремими книжечками щороку при фінансовій підтримці українців Канади.

На початку вересня в Полтаві організовано вже учетверте „Мазепа-фест", директором якого є Микола Кульчицький, голова обласної „Просвіти". ТУМ-Чикаґо частинно помагає в цьому коштами. Отже. праця „Просвіти" продовжується і на місце старших просвітян приходить молодше покоління, яке береться за потрібну працю.

Віра Боднарук,
Чикаґо

Покладання квітів до пам'ятної дошки Олені Телізі та Уласові Самчуку з нагоди 100-річчя Олени Теліги

Якщо „все одно" то давайте ж і нам

Взаємини української мови з російською в сучасній українській державі заслуговують на широку дискусію. Яскравим проявом цих взаємин є оподаткування україномовних книжок і брак такого оподаткування для книжок російськомовних.

На мою думку, тут існує виразне упослідження корінного україномовного населення на користь російськомовного населення, держава в цій ганебній справі бере активну участь, маніпулюючи податковою політикою на користь російської мови.

Мені здається, що патріотичні громадські установи і організації, включно зі Спілкою письменників України, повинні звернутися до відповідних державних урядів з пропозицією встановити якщо не першість україномовного книговидавництва, то в усякому разі рівноправ'я української мови з будь-якою іншою мовою в державі.

В разі відмови або зволікання з відповіддю мусить бути подана скарга на уряд України до Европейського суду або до відповідних інстанцій ООН зі звинуваченням уряду України в дискримінації власного корінного населення.

Василь Рождественський,
Вудгевен, Миш.

„Владико неба і землі"

У році 1933 громадське й культурне життя Кракова гуртувалося довкола Студентської Громади й товариства „Просвіта". Душею громади був тоді св. п. мистець Дам'ян Горняткевич. Ось і зродився у нього задум поставити в Кракові оперету „Запорожець за Дунаєм", яка вимагає добрих солістів, великого хору, оркестри, декорацій, режисера й диригента.

Мистець Горняткевич при своїх прикметах послідовности, солідности й невсипучости, поборов усі перешкоди, і скоро почалися кропіткі проби. Саме тоді жило в Кракові подружжя інж. Володимира й Ольги Стецурів, щедро обдарованих голосами, Богом даними з природи. Ольга Стецура не тільки прекрасно співала, вона й грала, мов професійна акторка, і чарувала авдиторію свіжою вродою. Студент медицини Роман Граб у вдячній ролі Андрія блистів срібнозвучним тенором. Молоденька студентка Іванна Трешневська-Савицька грала ролю Оксани.

Хор у національних одягах був великий, повнозвуковий, барвистий, оркестра була „позичена", заля – польського театру, керував оперетою диригент Н. Менцінський. Були оплески й були квіти. На виставі був присутній поет Богдан Лепкий...

Затривожена теперішніми подіями в Україні, співаю (уже не голосом Оксани) – заключну молитву – „Владико неба і землі! Взиваємо Тебе з мольбою, долонею всіх нас святою з висот небесних осіни! О Боже, зглянься над народом! Єдина Ти єси надія...". (Слова і музика – Семена Гулака-Артемовського).

Для „Свободи" згадала
Іванна Савицька

Українські народні танці на Союзівці

Учасники таборів танцю *Фото: Р. Челак*

КЕРГОНКСОН, Н. Й. – Протягом чотирьох тижнів гості оселі Українського Народного Союзу Союзівки були зачаровані звуками музики і танцю в залі „Веселка“. Тут відбулися табори з вивчення традиційного народного танцю, спонзоровані фундацією ім. Роми Прийми-Богачевської.

Табори очолювала Аня Богачевська-Лонкевич у співпраці з інструкторами і хореографами Христиною Їжак, Андрієм Цибиком і Орландо Паганом.

У балетній клясі *Фото: Х. Сизоненко*

Полтавський привіт наймолодших танцюристів *Фото: І. Галатин*

Понад 100 учасників віком від 8–16 років брали участь в таборах, які відбулися у двотижневих сесіях.Опікувалися дітьми комендантки Христина Сизоненко і Ніна Кобрин разом з 21 опікунами. Лариса Паган була відповідальною за строї танцюристів на сцені.

Учасники таборів щоденно займалися в клясах балету, який є підставою також українського народного танцю. Танцюристи також мали нагоду розважатися у басейні і на чудовій оселі, отримали задоволення з вечора, на якому опікуни показали сцену „Василь Вонка“. На закінчення табору всі побували на бенкеті.

При кінці таборів учасники представили програму, у якій показали свої досягнення. Програма відбувалася у двох частинах: перша представляла українські танці „Привіт“, „Гуцулка“, „Поліська полька“, „Баринський козачок“, „Буковинський танець“ і „Карпатська коломийка“; друга частина програми відтворила казку „Шість танцюючих дочок“. Всі учасники табору брали участь в казці, граючи ролі Мавки, Русалки, світлячків, грибочків, метеликів і Феї. Танцюристи завершили програму гучним, дзвінким гопаком.

Фундація також спонзорує протягом року танцювальні школи в околицях Ню-Йорку і Ню-Джерзі. Інструктори у цих школах передають ту традицію українського танцю, яку вони особисто отримали від Роми Богачевської.

Інформацію про табори, школи або танцювальну групу „Сизокрилі“ можна дістати зі сторінки Інтернету: www.Syzokryli.com або телефоном: (610) 416-6088.

Н. Н.

Де приземлиться Ан-70?

Р.Л. Хомяк

ВАШІНҐТОН. – Ми, українські американці, стоїмо перед новим викликом: нам треба, і то скоро, розробити нашу політику або принаймні нашу позицію щодо Венесуели.

Венесуели? Так, Венесуели, латино-американської країни, у якої є багато нафти, яку Сполучені Штати (себто ми) споживаємо. Можна б подумати, що наш уряд з такою країною був би в прекрасій комітиві. Але ні. Наш уряд дуже не любить теперішнього уряду Венесуели, зокрема її президента Гуґо Шавеза, і робить все, що може, щоб попсувати його репутацію. А Шавез, в свою чергу, весь час критикує нашого президента Буша, поводиться як будяк під сідлом президента, цитуючи його попередника, Абрагама Лінкольна.

Ну то що? Хай собі наш уряд не полюбляє керівника Венезуели, що нам до того?

Але власне це нас має хвилювати, і нам треба визначити наше становище до Венесуели і до політики нашого уряду до цієї країни. І все через те, що Венесуела хоче купити українські літаки Ан-70 – дванадцять покищо, згідно з інтернетівським виданням „Стратеджіпейдж", яке слідкує за новинами в галузі оборони і військових справ взагалі.

Сполучені Штати вже з 12 років заявляють, що хочуть бачити Україну процвітаючою країною з розвиненою ринковою економікою. Це відтоді, коли Україна погодилась позбутися свого арсеналу ядерної зброї. До того часу США жорстоко поводилися з Україною –до тієї міри, що Міністер закордонних справ Анатолій Зленко одного разу покинув кімнату, в якій вів переговори з своїм американським колегою Джеймсом Бейкером, бо вважав, що Бейкер своїми прямими погрозами ображав гідність України. (Про це читаємо у друкованих спогадах Анатолія Зленка).

Проєктування унікального транспортного літака Ан-70 почалось в Совєтському Союзі 20 років тому. Цей літак може перевозити більше вантажу і на більшу відстань, ніж існуючі нині того роду европейські й американські літаки. І ще – Ан-70 потребує порівняно дуже коротку злітну смугу, яка може бути і не надто гладка. Коротше – ідеальний літак для нинішних „гарячих точок" і країн на шляху розвитку (те що не так давно ми називали „третім світом"). На початку 90-их років, коли авіяційний комплекс Антонова опинився в самостійній Україні, антоновці відновили працю над есесерівським літаком Ан-70, тепер вже з чужоземними партнерами: Росією й Узбекистаном. У 1994 році Ан-70 здійснив пробний політ – з деякими проблемами, що є цілком нормальним, коли йдеться про проєкт комплексної машини. Тоді в Україні досить наївно почали сподіватись, що тільки країни НАТО створять довгу чергу замовників цих літаків. Черги не було, американська фірма „Боїнґ" і европейська, яка будує „Ейрбаси", не сиділи під тином, а робили заходи, щоб потенційні купці українського літака таки чекали на американські й европейські транспортні літаки. Коли Ан-70 здійснював пробний політ, на фюселажі були намальовані три прапори: український, російський і узбецький. З часом узбецьке партнерство зникло. Літак Ан-70 розробляли Україна і Росія, при цьому російська сторона спізнювалась з своїми завданнями і боргувала з своєю часткою фондів, так що антоновці працювали над літаком насправді самі. А цього року Росія заявила, що покидає партнерство побудови літака Ан-70 і натомість займеться модернізацією своїх „Ілюшинів–76", з тої ж кляси літаків, що український транспортник. Якщо Україна розраховує на продаж свого літака таким країнам, як Індія й Китай, то можна битись об заклад, що Росія буде навиперед пропонувати їм свої модернізовані ІЛ-и.

І тут з'являється Венесуела і заявляє, що хоче купити українські АН-и, дванадцять одиниць на початок. Гроші у неї є, бо нафта продається. Можна б почати прислухатись до оплесків з Вашінґтону. Торгівля унікальних і недешевих українських виробів може тільки приспішити процвітання України, на яке США вже 12 років очікує.

Але оплесків не чути. Грошевитий клієнт є, але не той, який подобається нашій країні. Десять років тому Сполучені Штати переконали Україну не виконувати попереднього договору і не продати Іранові харківську турбіну для атомної електростанції, яку там будує Росія. Що тут цікаве, це те, що на американській шкалі вартостей дотримання контракту належить до найвищих святостей. А тут ми заохотили, а може й примусили Україну не продавати турбіну зненавидженому Іранові. Щоб пом'якшити втрату, США обіцяли Україні широку програму розвитку Харкова, т.зв. „харківську ініціативу", з якої таки нічого не вийшло і цього року її згорнули. Аґенція США з міжнародного розвитку (USAID) взялась за цю ідею Білого Дому без великого ентузіазму, не плекала її, а то й саботувала (бюрократи це добре уміють робити). Врешті до Білого Дому прийшла нова адміністрація – і „харківська ініціятива" поволі завмерла.

Тимчасом Іран почав купувати і складати в себе літаки фірми Антонова, правда, не Ан-70, який ще не продукується серійно, і Сполучені Штати не роблять з цього великого галасу. Інакше, боюсь, буде з закупом Ан-70 Венесуелею. Гуґо Шавеза дуже не полюбляють в Білому Домі за його безперебійну критику Сполучених Штатів і Президента Буша особисто. Торік він хотів купити в Еспанії патрульні літаки для берегової охорони – і наш уряд застосував вето на це, бо в літаках є американські технології, і Вашінґтон не хоче, щоб вони дістались до Венесуели. А цього року США вжили широких заходів, щоб не допустити Венесуелу до членства в Раді Безпеки Об'єднаних Націй. (Те, що Гуґо Шавез з трибуни Ґенеральної Асамблеї ООН називав Президента Буша сатаною, не допомогло йому переконати потрібну кількість країн, щоб ті голосували за Венесуелу на дворічне латино-американське місце в Раді Безпеки).

Нам, діяспорникам у США, треба б мати свою позицію щодо продажу літаків Ан-70 Венесуелі, щоб впливати на Білий Дім, якщо прийде така потреба. Раніше протягом пів року наша країна практично перервала стосунки з

(Закінчення на стор. 23)

ЖИТТЯ ГРОМАДИ

„Помаранчева хвиля" відвідала виставку

ЧИКАҐО. – Від 6 до 13 вересня в місті відбулася виставка „International Manufacturing Technology Show (IMTS-2006)" – одна з найбільших виробничо-технологічних виставок у світі, яка кожних два роки проходить у Чикаго. Понад 1200 різних компаній світу представляли свою продукцію, демонстрували останні технологічні досягнення в різних галузях виробництва. Інженерно-технічний відділ Української громадської організації „Помаранчева хвиля" організував для своїх членів і всіх бажаючих поїздку на виставку. Зголосилося 38 осіб. Поїздка відбулась 10 вересня. Її учасники побачили верстатні центри і автоматизовані лінії з програмним управлінням, павільйон роботів, електророзрядні і водоструйні верстати.

П'яти годин, проведених на виставці, було замало, щоб оглянути всі павільйони, але досить, щоб усвідомити, наскільки науково-технічний проґрес у світі розвивається швидкими темпами.

Члени „Помаранчевої хвилі" на виставці

Серед відвідувачів виставки були молоді перспективні люди, котрі навчаються в університетах, а декотрі з них закінчили технічні вищі навчальні заклади в Україні та плянують продовжити навчання в Америці. Виставка була особливо корисною для них і залишила багато позитивних вражень. Тарас Костриба, член „Помаранчевої хвилі" сказав: „Така виставка зайвий раз засвідчує, що технічний проґрес не має меж. На мене справили велике враження роботи-маніпулятори, водяна і лазерна різка металів, нанесення зображення на камінь лазером, різного роду зварювання металів, особливо зварювання методом тертя. Дякую організаторам за чудову організацію нашої поїздки на виставку!"

Іван Дем'янець був дуже радий, що він, його син Роман та його друзі дістали багато нової і корисної інформації щодо науково-технологічних процесів, які за останні роки відбулись у світі.

Ми вдячні компанії „Erowa Technology" за оплату вступних посвідчень на виставку всій нашій групі, а також традиційному спонзорові – Українсько-Американській Федеральній Кредитовій Спілці „Самопоміч" за оплату автобуса.

Тарас Василик

Дивізійне „Печення бараболі" на Оселі ОДВУ ім. О. Ольжича

ЛІҐАЙТОН, Па. – Традиційне дивізійне „Печення бараболі" відбулося 23 вересня на оселі ОДВУ ім. О. Ольжича, де зібралося вже досить скромне число ветеранів дивізії, членів управи оселі біля ватри, в жеврінні якої вже пеклася бараболя, а недалеко – у печі кружляло порося. Почалося спілкування численної публіки. Під час частування звучала українська музика. Звісно, гості оселі приїхали не задля смачних страв, а для того, щоб віддати належну пошану всім справжнім борцям за волю України. Ми пишаємося нашим корпусом Січових Стрільців, який у Першій світовій війні виявив здатність українців до самостійности, і нашою славною Дивізією „Галичина", яка опісля була перейменована на Першу українську дивізію Української національної армії і продемонструвала світові, що ми є і будемо.

Богдан Пастушак

Фестиваль української спадщини

Майже від самого початку існування української громади в Мінеаполісі і Сейнт-Полі наші поселенці кожного року організовували товариські зустрічі. Спершу називали це пікніками, пізніше – українськими днями, а тепер – фестивалями української спадщини.

Цього року фестиваль відбувся 17 вересня в Українському Культурному Центрі. Спонзорами були: ОДУМ (Наталя Яр), СУМА (Богдан Кучварський), парафія св. Константина (о. Михайло Стельмах), парафія св. Михаїла і Юрія (о. Євген Кумка), парафія св. Катерини (о. Петро Сівко), Український Культурний Центр (Марко Підгайний), Українська кредитова кооператива (Оксана Бринь, Юрій Педенко) і Товариство Українських Інженерів (Александер Полець). Організаційний комітет у складі: Михайлина Реймонд – голова, Александер Полець – заступник голови, Ніна Хоревич – секретар, Зенон Давидович – скарбник. Члени: д-р Володимир Анастас, Марта Андерсон, Оксана Бринь, Павло Яблонський, Іван Крамарчук, Богдан Кучварський, Микола Крамаревський, Марія Одерман, Валя Полець і Зіна Полець.

У програмі фестивалю були українські пісні, танці, музика, виставлені зразки народного мистецтва, діяли розваги для дітей, продаж українських традиційних страв і сувенірів. Сценічну програму гарно вели українською і англійською мовами Віталія Бринь-Пундик, Роман Пундик і Оксана Кушнерик. Володимир Анастазієвський інформував про українські танці, що їх надзвичайно вправно виконували танцюристи ансамблю „Черемош" під мистецьким керівництвом Кена Матляшевського. Одягнені у новопридбаних строях, танцюристи виконали надзвичайно вправно низку танців з різних частин України.

Як і танцюристи, на велику похвалу заслужили також вокалісти: тріо молодих дівчат „Україночки" – Стефанія і Христина Корсунські і Наталія Кушнір, маленькі сестри Матляшевські за їхні надзвичайно гарно виконані пісні і танці, а також щойно прибулі з України сестри Ворончак, за їхні милі пісні. Багато краси і різноманітности додали програмі пісні професійної співачки Наталії Крамаревської. Приємним було також виконання музичних композицій на скрипці і гітарі Тарасом Умриєм і Антоном Бвуері. Дуже вдалим було сентиментальне закінчення програми звуками бандури. Відома бандуристка Романа Василевич помистецьки виконала ряд українських пісень.

Прекрасні народні строї, пісні, танці і музика викликали велике враження у всіх, хто любить і гордиться своєю українською спадщиною. Для поширення знань про цю спадщину важливу ролю виконала молода студентка коледжу Дарія Сільван. Вона чотири рази виступала англійською мовою з короткими інформаціями про українців Мінесоти і про Україну. Ці інформації викликали щире зацікавлення у не-українських гостей. Декілька з них були присутні й на цьому фестивалі. Їх представляв громаді д-р Анастас.

Під кінець фестивалю багато ентузіязму викликало обрання „княгині і князя". Щасливцями були Дарія Сільван і Марко Іваськевич. А потім відбулися змагання, хто більше з'їсть вареників. Переможцями стали Тарас Павлюк і Анна Сліпоморій.

Цьогорічний фестиваль був успішним. Українська громада вдячна організаторам і виконавцям програми, що не жаліли часу і труду для поширення знання і збереження в цій країні багатої культурної спадщини наших українських предків.

Д-р Михайло Козак

На фестивалі в Мінеаполісі танцює ансамбль „Черемош"

Д-ра Бориса Лушняка підвищено у ранзі

ВАШІНҐТОН. — 31 серпня відбулася церемонія підвищення ранґи капітана д-ра Бориса Д. Лушняка до звання асистента Генерального військового лікаря і контр-адмірала у Службі публічного здоров’я США, уповноваженого корпусу при Департаменті здоров’я та людських служб. Серед присутніх на церемонії зі згаданого департаменту були: адмірал д-р Джон Аґвунобі – асистент секретаря Департаменту здоров’я, контр-адмірал Кенет Морітсуґу – виконуючий обов’язки Генерального військового лікаря, і контр-адмірал д-р Крейґ Вандерваґен– асистент секретаря для Департаменту готовності публічного здоров’я.

Контрадмірал д-р Борис Лушняк з батьками – Миколою та Ольгою Лушняками після церемонії отримання підвищення

Доні Лариса (9) і Стефанія (7) вітають батька контр-адмірала д-ра Б. Лушняка після церемонії його підвищення

Батьки контр-адмірала Б. Лушняка еміґрували з України, тому на церемонії також був присутній Посол України в США Олег Шамшур і його радник Руслан Німчинський.

Контр-адмірал О. Лушняк вступив на службу до Департаменту здоров’я і людських послуг в Адміністрації харчів і ліків у березні 2004 року, в якості головного медичного старшини в Бюрі контртерористичної політики та плянування в бюрі Комісара, де здобув підвищення на звання асистента комісаря в травні 2005 року. До того він 16 років служив у Центрі контролі та запобігань хвороб і в Національному інституті безпеки та здоров’я, де був медичним старшиною.

У 1981 році він здобув ступінь бакалавра медицини, а 1983 року – звання доктора медицини з Нортістерн університету. Пізніше він здобув ступінь маґістра в ділянці Публічного здоров’я у Гарвардському університеті та резидентуру з дерматології в Сінсінатському університеті та здобув знання в ділянках родинної медицини, епідеміології та професійної медицини.

Контрадмірал Б. Лушняк своє ознайомлення з Департаментом здоров’я і людських послуг розпочав, будучи студентом медицини, він закінчив лікарське чергування у Службі здоров’я індіян в Центрі здоров’я ім. Вінслова в Арізоні. У частині Служби розвідки епідемій при Департаменті здоров’я і людських послуг він служив у Бангладеші, Ст. Крої, Росії, Косово та після 11 вересня 2001 року – в команді допомоги на руїнах Світового торговельного центру і випадках розповсюдження „антраксу“ у Вашінґтоні.

Серед багатьох його відзначень він отримав відзначення секретаря Департаменту здоров’я і людських послуг за героїзм.

Департамент здоров’я і людських послуг США

Перше засідання Шкільної ради

КЛІФТОН, Н. Дж. – В школах українознавства Америки почався новий навчальний рік. Відбулось також перше засідання управи Шкільної ради, обраної на загальних зборах, що відбулися 16–18 червня в Рочестері. Засідання провів голова управи Євген Федоренко.

На засіданні переглянуто і затверджено функції новообраних членів управи, заслухано інформацію голови управи про стан справ в українознавчих школах Америки, відзначено відкриття українознавчої школи в Бавнд-Бруці, Н. Дж. До 75-ліття Голодомору 1932–1933 р. та Голодомору 1947 р. в Україні члени управи пояснюватимуть в українських громадах, на лекціях в школах причини цих трагедій, штучно створених комуністичним.

Значну увагу на засіданні звернено на підготування проєктів навчальних програм для старших клясів з українознавчих предметів. Комісії, які створені для їх підготування, завершують проєкти програм з історії (д-р Ю. Гаєцький), географії (Р. Брух), української мови і літератури (д-р Є. Федоренко) та культури (І. Мірчук). В зв’язку з виданням нового підручника з історії культури України вирішено прискорити підготування проєкту програми з цього предмета. З цією метою до складу комісії введено вчителя історії культури Л. Шкірпан (Пасейк). Вирішено завершити підготування проєктів програм до 1 січня 2007 р.

Володимир Кривоніс

Триває антиукраїнська кампанія

Останнім часом у закордонній російськомовній пресі з'явилося багато публікацій, спрямованих проти України. Без сумніву, вони є проявом підривної інформаційно-пропаґандистської діяльности Росії з метою дискредитації у світі молодої незалежної держави і ідей її Помаранчевої революції. Політологи вважають, що цю кампанію оплачують російські товстосуми, які бояться втратити свого впливу на підприємницькому ринку України.

За приклад таких підступних виступів преси може служити стаття В. Апрелкова „Панове, я свій!..", видрукувана в ч. 665 газети „Новий меридіан", що видається російською мовою в Брукліні, Н. Й. Статтю до „Свободи" переслала Б. Скорупська з Трентону, Н. Дж. У супровідному листі вона пише: „Їхня ненависть не має меж – брешуть і перекручують факти. Вони не варті, щоб з ними дискутувати, але, може, щось з цього використаєте". Може, і не варто дискутувати, але не зауважувати теж не варто... Спершу подамо окремі уривки з цієї публікації (у перекладі з російської мови).

„Нерозуміння, образу і гнів відчуває більшість з нас, росіян, при кожному новому повідомленні про черговий російсько-український конфлікт. Чи то недавня суперечка про Керченську піщану прикордонну косу, чи українська ракета, що збила цивільний літак, чи відмова Києва виплатити компенсацію сім'ям загиблих, чи проблема Чорноморської фльоти, чи посилене прагнення України увійти в НАТО. Чому ми терпимо таке від „рідних братів-українців"? Чому вони такі злі і невдячні? А багато хто з нас висловиться більш жорстко і конкретно – „хохли-зрадники", і церемонитися з ними нічого, нічого продавати їм за безцінь нашу нафту і газ, і вже без їхнього сала ми самі якось проживемо!"

„Панове, я свій!" – і руки тягне догори, коли увірвешся до хати і стягнеш його з печі, – пригадує старший сержант І. Золотухин. – А сам при цьому стрічку білу з рукава намагається непомітно зірвати. Морда – во! – кругліша не буває, у хаті – святість і достаток. Видно, непогано йому за німців було, коли таку морду наїв. Нашими російськими селами йшли – пригадати страшно – попелища і трупи, а тут, чим далі за Дніпро, тим на душі огидніше. Якщо зі зброєю в руках таких „своїх" зустрічали, розмова була короткою – стріляли на місці...".

Вочевидь, тепер автор чекає вдячности від родин тих стягнених з печі і страчених селян, бо „хохли-зрадники" вже не подякують – вони лежать на кладовищах...

Далі – висновок про вояків: „...війну винесли, в основному, солдати з росіян. Серед „хохлів" буле вартісні вояки, але не стільки, як серед „іванів". І що цікаво, українець Сибіру на фронті дуже відрізнявся від тих, кого мобілізували вже за Дніпром – за товариськістю, ставленням до солдатського обов'язку".

Далі автор втовкмачує читачам, що ОУН – це диверсійний підрозділ німецького війська, а „Степан Бандера і Андрій Мельник були в аґентурному апараті гітлерівських спецслужб. Українці-есесівці з спеціяльно створеного Абвером спецбатальйону „Нахтіґаль" після вступу гітлерівців до Львова тільки від 30 червня до 7 липня 1941 року знищили 5 тисяч „жидів" і „ляхів" – чоловіків, жінок, дітей і стариків". Таких вигадок багато. „У 1950 році в бойовому зіткненні під Львовом гине „польовий командир" УПА Р. Шухевич, в 1952 році помирає в еміґрації С. Бандера. Силовими методами західня Україна була зовні замирена, але наскільки – наочно виявили події 1991 і наступних років", – розповідає автор.

В. Апрелков безоглядно маніпулює архівними документами НКВД, видаючи їх за істину. Саме з них ми довідуємося, що діяльністю ОУН керували гітлерівські радники з Абверу, що обдурені українці йшли в УПА, бо вважали, що вона воює проти німців, що гітлерівці „щедро забезпечували бойові групи ОУН зброєю та інструкторами".

Тепер відомо, чого варті цитовані автором твердження НКВД про звірства УПА щодо населення, змову „українських націоналістів" серед інтелігенції Москви„ викриття підпілля ОУН в Комі, куди були виселені численні українці. Тепер відомо, які репресії викликала вказівка заступника народного комісара внутрішніх справ СССР Меркулова: „Забезпечити опрацювання виявлених родичів та інших зв'язків українських націоналістів, які втекли за кордон".

Опір було приборкано, але тепер, бідкається автор статті, розгорнули діяльність в Україні післявоєнні покоління „оунівців", пригрітих американськими та англійськими спецслужбами, які замінили гітлерівців. Закінчує В. Апрелков передбаченням: „Нинішні українські націоналісти готові хлібом-сіллю зустрічати війська НАТО для захисту від „москалів", як зустрічали в Галичині оунівці і їхні сім'ї гітлерівців-„визволителів" в 1941 році". Невтямки В. Апрелкову, що українці хочуть лише мирно жити у своїй державі, а від НАТО чекають захисту від тих „братських взаємин" з північним сусідом, котрі мали вияв у згаданих ним стратах і сибірських таборах.

Л. Хм.

Заява...

(Закінчення зі стор. 5)

Свідками цього стали учасники Всесвітнього Форуму Українців, які відвідали Биківню 20 серпня 2006 року. З'ясувалось, що на той час там було розрито 15 нових поховань з метою пошуку останків польських офіцерів. Тут же, в присутності представників польської сторони, оглянувши кістки і черепи, і не знайшовши нічого, що зацікавило б замовників розкопок, найняті робітники спокійно складають усе це у мішки для відходів, і в тих же ямах, без належної процедури перепоховання, засипають землею. Де, в якій державі, хто міг би допустити такий вандалізм, глумління над пам'яттю невинно убієнних, закатованих громадян?

Незважаючи на те, що територія Биківнянських поховань Постановою Кабінету Міністрів України №546 від 22.05.2001 р. оголошена Державним історико-меморіяльним заповідником, а Указом Президента України йому надано статус Національного і він знаходиться під охороною Закону України „Про охорону культурної спадщини", виконавців несанкціонованих розкопок це не зупинило. На акт про вчинені правопорушення та припис Головного Управління охорони культурної спадщини КМДА щодо негайного припинення самовільних розкопок, СДП „Меморіяли України" не реагує. А один із ініціяторів розкопок – секретар Ради охорони пам'яті, боротьби та мучеництва Польщі п. Анджей Пшивознік через польську пресу поширює недостовірну інформацію про те, що в Биківні розкрито 103 поховання з останками польських офіцерів.

Ігнорується навіть той факт, що: „Биківнянські поховання попереднім слідством встановлені як місце злочину, і тому будь-які розкопки повинні проводитись після поновлення кримінальної справи. А також в присутності слідчого, з обов'язковим проведення судово-медичної експертизи".

Подібна спроба проведення несанкціонованих розкопок була здійснена в 2001 році. Тоді ж в Національному заповіднику з'явились символічні могили з хрестами і символікою чужоземної держави. Що далі?

Не заперечуючи можливості знаходження у Биківнянському лісі останків польських громадян, репресованих сталінським режимом, українська сторона повинна організувати об'єктивне розслідування обставин їх загибелі та пошук поховань, опираючись на відкриті нині архіви КҐБ, на підставі міжурядових угод та европейських законів. За інших обставин самочинні дії польської сторони можна розцінювати як провокування міждержавного конфлікту, що вже мало місце на Львівському цвинтарі т.з. „орлят".

Запобігти подібній ситуації можна було б у тому випадку, якщо б українську сторону на державному рівні представляв Інститут національної пам'яті, який би мав не допустити протиправних дій на території Національного заповідника та спрямувати розкопки у правове поле законодавства України.

Обставини спільно пережитих трагедій, коли різні народи стали жертвами тоталітарного режиму, повинні закладати фундамент зовсім інших, добросусідських стосунків. У спільних могилах не може бути своїх і чужих кісток.

Дмитро Павличко,
голова Української Всесвітньої Координаційної Ради,
Павло Мовчан,
голова Всеукраїнського товариства „Просвіта",
Іван Драч,
голова правління Товариства „Україна-Світ",
Роман Круцик,
голова Київської міської організації Товариства „Меморіял" імені В. Стуса,
Анатолій Погрібний,
голова Київської організації Спілки письменників України,
Володимир Сергійчук,
голова наукового відділу Київської міської організації Товариства „Меморіял" імені В. Стуса, доктор історичних наук, професор.
жовтень, 2006 р.

* * *

Закордонні українці підтримують звернення:

Олег Романишин,
голова Ліґи Українців Канади

УКРАЇНА І СВІТ

Мертвим і живим присвячується...

Адресу „Свободи“ мені дав Стефан Татаренко з Кліфтону, Дж. Ми познайомилися з ним під час його перебування в Балаклії цього літа. Спроба надіслати статтю до „Свободи” схвилювала, а швидше – збентежила мене. Начебто вже й десять років я в журналістській справі, але чи дійдуть мої слова до закордонних українців? Хоча зі слів пана Стефана зробила висновок, що українська діяспора вельми цікавиться подіями в Україні.

Світлана Воротинцова

Моє місто – Балаклія - наприкінці серпня відзначало 343 роки від дня заснування. Дзвінкою нотою свята стало відкриття пам’ятного знака жертвам загиблих під час ліквідації наслідків Чорнобильської катастрофи. Чорним знаком епохи став той Чорнобиль. Саме жителям нашої области, Харківщини, а разом з тим і Балаклійщини, волею долі випало першими оте земне пекло. Перші бригади були зформовані саме у нас і вже на другий день після сповіщення про катастрофу сотні чоловіків, опинившись у самій серцевині четвертого енерґоблоку, ще не цілком усвідомлюючи реальність, так і не встигли попрощатися з ріднею. А середній вік ліквідаторів був 30 років. Не долюбили, не доспівали, не договорили...

26 квітня 1986 року. Я теж пам’ятаю цей день. Я тоді була студенткою першого року навчання й пригадую, як зібрали нас в актовій залі, оголосили про „якусь” аварію на атомній станції. А ми, молодь, пустуємо, повсюди сміх, веселощі, і навіть у серці нічого не йокнуло. Інформація була більш ніж завуальованою. Не дивно, адже в ті часи „недоговореність” була нормою життя. І ми, не послухавши, звісно, ненав’язливих рекомендацій, загоряли на пляжах, вдихали на повні груди таке жадане травневе повітря... Відпускаючи своїх чоловіків у Чорнобильську зону, багато хто з жінок, як з’ясувалося згодом, вважали це за звичайне відрядження. Моя рідня теж відправляла брата Олександра зі спокійною душею. Чомусь спиртові, яким щедро поїли ліквідаторів, приписували майже чудодійні властивості. Але чотири роки ліквідації сповна показали нам усім, яке нещастя випало нам. В ліквідації наслідків аварії на Чорнобильській АЕС брали участь понад тисячу балаклійців. У перші дні ліквідації було зформовано два пожежних батальйони, до складу яких увійшли 68 жителів району. На виконання різних завдань у Чорнобильській зоні вирушили жителі з числа воїнів запасу. З 9 травня 1986 року до ліквідації приступили працівники Балаклійської експедиції дослідження свердловин, яким довелося проводити операції в серцевині 4-го енерґоблоку. В серпні на ЧАЕС вже діяла автоколона Балаклійського цементно-шиферного комбінату. На будівництві автодороги Чорнобиль – Зелений Мис працювали водії з Балаклійського автопарку. Понад 300 моїх земляків працювали за зоною відчуження.

На 24 серпня 2006 року на Балаклійщині, де населення усього близько 90 тисяч, зафіксована кількість померлих ліквідаторів на ЧАЕС – 210 осіб, серед яких 15 переселенців та одна юна дівчинка, який не виповнилося й 18 років...

(Закінчення на стор. 18)

На відкритті пам’ятника у Балаклії

Зустрілися на конґресі лікарі-українці

Звернення XI конґресу Світової федерації українських лікарських товариств до лікарів-українців світу

Дорогі колеґи!
Дорогі друзі, брати і сестри!

Ми живемо у багатьох країнах світу, які досягли певного соціяльного успіху. Проте Україна, як би ми далеко від неї не були, залишається нашою правітчизною, батьківщиною наших дідів і прадідів, займає щемливе місце у наших серцях і свідомості. Пам'ятаймо, що нас, громадян різних держав світу, об'єднує не лише належність до найгуманнішої професії лікаря, а й вірність Україні. Нас радують її радощі і болять її болі.

Ми, як на батьківщині, так і в діяспорі, щиро сумуємо, що наш працьовитий і талановитий народ не живе так, як він того заслуговує. Ми сумуємо, що наші колеґи в Україні не мають належних умов для виконання своєї шляхетної місії через відсутність належного фінансування, технологічного, матеріяльно-технічного та інформаційного забезпечення, недосконалу систему організації та управління охороною здоров'я, що залишається по суті реліктом комуністичного тоталітаризму, а їхні пацієнти за наявноті високоосвічених, талановитих лікарів, не мають змоги одержати доступну, якісну та ефективну медичну допомогу, позбавлені належної соціяльної підтримки. Діюча система охорони здоров'я позбавлена кваліфікованої контролі з боку професійних медичних і громадських організацій. Тож підтримаймо усім своїм авторитетом проєкт закону „Про лікарське самоврядування", внесений до Верховної Ради України.

Дорогі колеґи і сестри!

Наші знання і досвід, наші голови, наші руки потрібні нашій Україні! Вона у нас одна! Єднаймося у крайових українських лікарських товариствах, не втрачаймо зв'язків з Україною, щиро переймаймося її проблемами, постійно підтримуймо наших колег в Україні! Ми робимо одну справу. Будьмо разом! Зробімо все залежне від нас, щоб Україна і українці були щасливими і здоровими!

Д-р Любомир Пиріг,
президент Світової федерації українських лікарських товариств,
д-р Олег Мусій,
заступник

ПОЛТАВА. – 28–30 серпня у Полтаві відбувся XI конґрес Світової Федерації українських лікарських товариств (СФУЛТ), заснованої 1977 року у Чикаґо. Першим її президентом був д-р Роман Осінчук, його заступником д-р Ахіль Хрептовський. Обоє відійшли у вічність. Від 2002 року президентом є д-р Любомир Пиріг, Київ. Його заступник від УЛТПА (на США і Канаду) – д-р Роксоляна Горбова із Вашінґтону.

СФУЛТ є об'єднанням українських лікарів світу з метою поліпшення життя в Україні. У конґресі взяли участь 403 лікарі, головно з України, і нечисленні лікарі із США, Канади, Росії, Болгарії, Словаччини, Німеччини. Урочисте відкриття конґресу відбулося у Полтавському музично-драматичному театрі, де програмну доповідь „Здоров'я населення України та його охорона" виголосив президент СФУЛТ д-р Любомир Пиріг.

Наукові сесії відбувалися у Медично-стоматологічній академії, ректором якої є д-р Вячеслав М. Ждан. Доповіді були на теми лікарського самоврядування, туберкульози і СНІДу. Вислухано 92 пленарні доповіді і 240 секційних.

Виступив також заступник міністра охорони здоров'я України Микола Поліщук. У програмі СФУЛТ була телевізійна конференція на тему ВІЛ–СНІД-у, яку організувала д-р Роксоляна Горбова. Її вислухали лікарі у багатьох містах України.

У програмі були урочистий концерт „Вас вітає Полтавщина" і товариська вечеря. На конґресі я мала приємність зустріти давніх знайомих з минулих конґресів д-ра Олега Ціборського, Київ, д-ра Нестора Середюка, Івано-Франківськ, д-р Олександра Миндюка, Львів, д-ра Івана Сидоренка, США, пізнати нових друзів – д-ра Олега Мусія, Київ, д-ра Петра Бачинського, Дніпропетровськ, д-ра Миколу Голобородька, Харків. Генеральним спонзором XI конґресу СФУЛТ була фармацевтична фірма „Дарниця". Наступний конґрес СФУЛТ плянується на вересень 2008 р. у Криму.

Мертвим...

(Закінчення зі стор. 17)

Справді стійкими й наполегливими виглядають самі ліквідатори, які згуртувалися в громадську організацію „Союз Чорнобиль України".

У Балаклії районну організацію очолює Юрій Стовба. На ньому тримається велика справа соціяльного захисту учасників ліквідації на Чорнобильській АЕС. Проєкт пам'ятника розробив один із колишніх ліквідаторів, художник Сергій Маринченко. Всі, хто мав здоров'я та бажання, працювали на будівництві у свій вільний час. До моменту втілення ідеї ці мужні люди йшли довгих три роки.

І ось, по 20-й річниці після трагедії, в одному з міських парків для всіх священним стане місце, де розташувався цей пам'ятний знак. Уперше в історії іконопису на іконі, яка вплетена в цю пам'ятну композицію, мертві й живі зображені разом. Під час освячення цієї ікони в Києві, зграєю злетіли голуби, а в чистім небі зненацька з'явилася райдуга.

Чорнобиль – і мій біль.

Децентралізація...

(Закінчення зі стор. 5)

статусом для кримської автономії, визначеним Конституцією). Що ж до Партії реґіонів та її ідеологів федералізму на кшталт Тіхонова та Кушнарьова, то прихильність саме до федералізму була зумовлена радше бажанням захиститися від „помаранчевого“ Києва, ніж якимись справді глибокими концептуальними переконаннями. Здобувши несподівано контролю над урядом, Партія реґіонів, скоріш за все, не лише відмовиться від непотрібної їй більше „федералізації“, а й, правдоподібно, саботуватиме „нашоукраїнські“ проєкти децентралізації, оскільки їхнє втілення неминуче обмежить звичні для „реґіоналів“ методи авторитарного врядування.

Водночас принципово важливою є відмова від гасла „федералізму“, оскільки вона дає змогу зосередитися на суті децентралізації (її ступені та способі розподілу повноважень і компетенцій), а не на її формі (федералізм чи унітаризм). Так, Польща з її переважно моноетнічним складом населення має таку міру децентралізації, що вповні може розглядатися як квазі-федерація, незважаючи на її формальну унітарність. В той же час Росія, попри її декларативний федералізм, багато в чому функціонує як унітарна держава і є, по суті, псевдофедерацією. Децентралізація придатна як для федеративних, так і для унітарних держав, тож у випадку України доречно було б її здійснювати саме у рамках унітарної моделі, зважаючи на надмірну заполітизованість питання про федералізм та не надто сприятливі для цієї моделі зовнішні і внутрішні чинники.

Збереження унітарного характеру держави – головна перевага приборкання реґіоналізму за допомогою децентралізації, тому що саме цей спосіб істотно обмежує загрозу сепаратизму й водночас відкриває достатній простір для неконфронтаційного вираження місцевих ідентичностей. Він дає додатковий час процесам державо- і націєтворення на втягнення проблемного реґіону в орбіту загальнонаціональних інтересів. При цьому унітарна держава цілком може передати істотну частину своїх повноважень на нижчий рівень, перейшовши фактично до квазі-федеративного устрою, як, скажімо, Еспанія чи Південна Африка. Децентралізація може бути найкращою відповіддю на вимоги політичних реґіоналістів (сепаратистів); вона здатна переадресувати їхнє невдоволення урядуванням центру на реґіональний та місцевий рівень, передавши саме туди більшість адміністративних повноважень, а відтак і більшу частину відповідальности; тобто визнавши їхню окрему реґіональну ідентичність в обмін на загальнодержавну політичну льояльність.

Перерозподіл сфер відповідальности через децентралізацію позбавляє центральний уряд необхідности щоденно займатися широким колом проблем громадського врядування і відкриває простір для активнішої участи громадян у місцевих та реґіональних справах. При цьому центральна влада більше не мусить і, власне, навіть не має права цими справами безпосередньо займатися. Як наслідок, місцеві органи влади отримують не лише можливість, а й обов'язок бути гнучкішими і чутливішими до потреб місцевих громад. Вони мусять добиватися публічного схвалення своїх дій, завдяки чому виборці отримують більшу контролю над ними і ширше долучаються, таким чином, до питань самоврядування. Деволюція влади не лише поліпшує громадську контролю і збагачує громадян політичним досвідом, а й сприяє національній *інтеґрації* – залученню представників усіх соціяльних та етнічних груп, незалежно від їхніх культурних відмінностей та політичних симпатій, до рівноправної й необмеженої національної спільноти та утвердженню пріоритету національного суверенітету над крайовими юрисдикціями. Політична децентралізація наближує органи влади до громадян і спонукає до якіснішого обслуговування клієнтів. Вона справді сприяє демократії, поліпшує соціяльний захист і розширює простір для громадянської участи та політичного провідництва як на місцевому й реґіональному рівнях, так і на загальнонаціональному.

Усе це абсолютно важливо для послідовного розвитку демократичних політичних традицій у контексті формування нової плюралістичної політичної культури перехідного суспільства, яким є Україна. Одним з дієвих механізмів народовладдя може й має стати якнайбільше залучення громадян до процесів прийняття рішень і контролі за їх виконанням на місцевому і реґіональному рівнях. Це знижує залежність реґіонів від стану справ на загальнодержавнім щаблі і покладає більшу відповідальність на місцевих і реґіональних керівників, тим самим піднімає планку вимог до якости й успішности їх врядування. До цього ж, незадоволення якістю місцевого життя значною мірою переводиться на місцевий і реґіональний рівні, знімаючи гостроту протистояння по вісі держава – реґіон, тим самим сприяючи найтіснішій територіяльній і національній інтеґрації країни.

Ключовою проблемою тут стає визнання за реґіонами права самостійно виконувати програми реґіонального розвитку, підготовлені спільно з національним урядом. Саме місцева влада має бути відповідальна за їхнє втілення, тим часом як за центральним урядом зберігаються лише контрольні та координаційні функції. За такої моделі зберігається конкуренція між реґіонами й водночас забезпечується принцип солідарности та підтримується збалансований реґіональний розвиток з боку центрального уряду. Держава забезпечує ефективне використання ресурсів структурної реґіональної політики для оживлення відсталіших реґіонов, реструктуризації депресивних промислових районів та підвищення загальної конкурентоздатности економіки. Принцип субсидіярности є однією з підвалин реґіональної політики сучасної держави і передбачає реалізацію лише тих національних програм реґіонального розвитку, які погоджені з місцевою владою.

В сучасній Україні тема реґіоналізму (політичного й культурного) залишається однією з нагальних не тільки серед політологів і культурологів, а також політиків та митців, але й серед широких мас населення країни; вона яскраво відбилася в електоральному протистоянні двох останніх загальнонаціональних виборчих компаній – президентської 2004 і парламентської 2006 років. Межа суспільного напруження становить очевидну загрозу, якщо й не територіяльній цілісності держави, то поступові побудови в її кордонах єдиної політичної нації з етнічно і культурно різноманітних груп населення, запекло конкуруючих за право та можливість вирішального впливу на його характер і наслідок. У певному сенсі, саме така культурно-політична конкуренція є запорукою всебічного плюралізму на теренах України, що як раз є неодмінною передумовою демократизації.

Само по собі політичне протистояння не обов'язково є непереборною перешкодою, якщо існують певні інституційні механізми його подолання, що спираються на достатній рівень правової культури політикуму і демократичного досвіду усього населення (приклади: США в 2000 і 2004 роках, Німеччина – в 2005 р.). Але якщо таке протистояння має чітко окреслений географічний поділ, де величезна більшість населення голосує майже виключно за „свого“ кандидата і категорично не сприймає „чужого“, виправдовуючи свої електоральні вподобання (чи неприйняття) переважно культурно-ментальними факторами, ще й на додаток в умовах недорозвинутости демократичних інституцій й недосконалости механізмів народовладдя, то це веде до територіяльної поляризації, консервації й навіть ескаляції конфлікту. При цьому для обох сторін зручно кивати на „чужинців“, як на коріння зла, вказуючи на (і значно перебільшуючи) їх відмінності від „своїх“ і волаючи про реґіональну солідарність, ґрунтовану на спільності побутової культури і знакових символах, а також на уявленнях про історичну справедливість і візію майбутнього. Й тут українські вибори набагато більше нагадують вибори 2006 року у Конґо-Заїрі чи Іраку ніж, скажімо, у Мексиці того ж таки року.

Ніхто з основних гравців українського політикуму не дав покищо переконливої відповіді на підставові питання національного буття: якою національною державою має стати Україна, якими повинні бути культурні основи її державо- і націєтворення і як узгодити стійкий реґіоналізм з конечністю побудови єдиної громадянської політичної нації. Мало хто усвідомлює, що продумана адміністративно-територіяльна реформа з ключовим децентралізаційним компонентом може стати важливою передумовою ослаблення і знешкодження сепаратизму. Добрим підтвердженням цього слугує вкрай обережна поведінка кримського керівництва під час сумнозвісного сіверськодонецького з'їзду депутатів місцевих рад у грудні 2004 року – виразно зумовлена небажанням ризикувати наявним вже в них автономним статусом у складі України, – попри цілком очевидні в них проросійські та „антипомаранчеві“ настрої.

Для того, щоб така модель взаємин працювала, Україні потрібно втілити комплекс всеохопних адміністративних реформ, які, з одного боку, дозволять розширити демократичні права і обов'язки як громадян, так й реґіонів, а з іншого – забезпечити як цілісність і суверенність держави, так і її ефективне функціонування. Адміністративно-територіяльна реформа є складовою частиною такого комплексу; вона покликана не тільки вдосконалити систему розподілу повноважень і ресурсів між установами державного управління й місцевого самоврядування, але й узгодити і примирити інтереси різних реґіонів в межах єдиного національного проєкту розбудови демократично-правової і культурно-плюралістичної української держави.

НОВИНИ ЛІТЕРАТУРИ І МИСТЕЦТВА

Велика музика в сучасній Україні

Адріян Бриттан

НЮ-ЙОРК. –16 вересня 2006 року в приміщенні НТШ з доповіддю „Оперні театри і симфонічні оркестри в Україні" виступив дириґент та скрипаль Адріян Бриттан. Він розповів про свій досвід перебування в Україні, завдяки стипендії Фулбрайта, та співпрацю з оперними театрами й оркестрами у Львові, Дрогобичі, Харкові та Дніпропетровську. Відеофільми з концертів та виступів А. Бриттана дозволили з'ясувати сучасне українське музичне середовище.

Головним напрямком свого перебування в Україні мистець обрав оперну творчість, оскільки, на його думку, в Україні необхідно поставити світову клясику, котра ще на українську сцену ніколи не виходила. Саме як дириґент А. Бриттан побував у провідних оперних театрах України: у Львові, Харкові, Одесі та Дніпропетровську, в яких дириґував оперними виставами.

Доповідач розповів про свою співпрацю з Львівською Національною симфонічною оркестрою обласної філармонії. Під його орудою було виконано у Львові чимало цікавих творів американських композиторів, серед яких – „Українська сюїта" Квінсі Портера (Quincy Porter), американського композитора, який написав цю сюїту на основі українських народних пісень.

Характерною ознакою українських виконавців-оркестрантів та співаків, за словами дириґента, є високий художній рівень вишколу в навчальних закладах, також доволі часто цього рівня досягають ті хори, в який беруть участь непрофесійні співаки. Аж до XIX століття українська музика в основі своїй була хорова і це зумовило, що хорова творчість стала ледве не основою всієї музичної спадщини нації.

Вже зі заснуванням Перемиської школи на початку XIX століття в Галичині, з появою Вербицького та Лаврівського на українському музичному небосхилі народжуються твори з участю інструментів, а на сході України виходить перша українська опера епохи романтизму „Запорожець за Дунаєм", котра започаткувала якісно нову епоху української музики.

Присутні на доповіді змогли ознайомитись з фраґментами виступів А. Бриттана не тільки у ролі дириґента, але почути його майстерну гру на скрипці. Без сумніву, що така подвижницька діяльність Адріяна Бриттана та його співпраця з українським музичним світом матиме взаємну користь.

Андрій Легкий,
член Спілки композиторів України, член НТШ-А

Василь Махно, Орест Попович, Адріян Бриттан, Дарія Дика, Василь Лопух, Ольга Кузьмович

Що діється з тобою, рідна пісне?

В ці жовтневі дні у США з благодійними концертами перебуває Народний артист України Павло Дворський. Він – один з багатьох українських співаків, музикантів та артистів, котрі весь дохід зі своїх виступів передають у фонд будівництва Патріяршого собору в Києві. Користуючись нагодою, ми запросили популярного співака і його продюсера Марію Свистунову до редакції „Свободи" на коротеньку розмову, яка, властиво, була відповіддю артиста на єдине наше запитання: „Як сьогодні в Україні почувається українська пісня – традиційна, народна і також естрадна – та пісня, котра від покоління до покоління передає наші національні святощі, зберігає історичну пам'ять народу, та мелодійна, одухотворена, надхненна пісня, якій Ви так вірно, не збиваючись на модерні манівці, служите?". Ось дещо з відповіді Павла Дворського:

Зліва: продюсер Марія Свистунова, заступник Президента УНСоюзу і директор кредитівки „Самопоміч" в Парсипані Михайло Козюпа, Павло Дворський, вчителька Ольга Марин.

– Саме тій пісні, яку ви маєте на увазі, в Україні сьогодні нелегко. І народній, і естрадній, що навіки пов'язана з іменами Володимира Івасюка, Назарія Яремчука, Ігоря Білозора. Слава Богу, ще співають Василь Зінкевич, Іван Попович, але це вже спів швидше всупереч обставинам, ніж завдяки їм...

У перші два-три роки незалежности панувало надзвичайне духовно-творче піднесення. З новою силою звучала прославлена в цілому світі українська пісня, скрізь чулася українська мова. А потім сталося те, чого не сподівалися.

Народний артист України Павло Дворський.

Роки незалежности зростали, а духовне піднесення спадало. Ми, артисти, вірили, що будемо потрібні Україні, що нам сприятимуть, нас заохочуватимуть, пропаґуватимуть наше мистецтво на телебаченні. Виявилося – ні... І річ тут не тільки у так званій вільній конкуренції, річ у тому, що в цій конкуренції чомусь перемагає низьке, некультурне і обов'язково – чуже...

На Українському Радіо ще залишилися національно свідомі професіонали, а ось на телебаченні іґнорування всього українського вже стало правилом...

Полишені напризволяще вокальні колективи, які зберігали традиційну українську пісню, розпадаються. Збідніли колись співочі Закарпаття, Буковина, Івано-Франківщина, Волинь. Щоб дати раду родинам, співаки їдуть за кордон...

Були величезні надії на Помаранчеву революцію і на нову владу, але...

Пів року тому я підготував нову концертну програму, записав, але вона досі не може пробитися на телебачення...

Ви запитуєте, чи це все випадкове? Ні, на випадок не подібне, а подібне на ретельно кероване процес. Інша річ – чи мають наші вороженьки силу вбити українську пісню. Ні, такої сили нема в світі. Якби люди замовкли, то мертве каміння її заспівало б...

П. Ч.

До уваги шанувальників української естрадної пісні: Павло Дворський співатиме 28 жовтня в залі церкви Івана Хрестителя в Нюарку.

11 листопада – двобій Володимира Кличка в Нью-Йорку

НЮ-ЙОРК. – 19 вересня в „Madison Square Garden (MSG)“ відбулася прес-конференція чемпіона світу з боксу за версіями „IBF“ і „IBO“ у важкій вазі Володимира Кличка та претендента на його титули Калвіна Брока, які були вперше представлені один одному та усьому світові як офіційні суперники у двобої, що відбудеться 11 листопада. Пресовій конференції передувало дружнє спілкування В. Кличка з представниками засобів масової інформації в ресторані на другому поверсі комплексу. В. Кличко представив благодійну програму, яку брати Клички здійснюють разом з ЮНЕСКО – „Освіта для дітей у нестатку“, розповів журналістам про хід виконання цього проєкту, поділився плянами здійснення цієї програми в майбутньому, показав фільм про свою поїздку до Намібії. Коли В. Кличко заявив, що частина зібраних грошей від продажу квитків – 250 тис. долярів – піде на здійснення проєкту у Намібії, журналісти привітали його слова оплесками. Ще жоден боксер не проводив такої маштабної благодійної акції.

Коли журналісти вже готувалися до початку прес-конференції, то помітили, що за маленьким столиком біля входу сидів Калвін Брок. Журналісти кинулися до нього і отримали обіцянку докладно відповісти на всі запитання вже на прес-конференції. Ведучий телеканалу HBO Майкл Бафер відкрив прес-конференцію і передав слово віце-президентові „MSG“ Джо Фішерові. Він висловив особисту подяку В. Кличкові, який, за його словами, зробив все можливе, щоб його двобій відбувся саме у Нью-Йорку. Промовляли голова Державної спортивної комісії штату Нью-Йорк Рон Стюард, старший віце-президент телеканалу „HBO Sport “ Кері Девіс, управитель промотерської компанії „K2 Promotions“ Том Лофлер, який представив Лейлу Алі, дочку Мухамеда Алі, чемпіонку світу за версіями „MBC“ та „IBA“ у другій середній вазі. Лейла Алі теж проведе двобій, що буде одним із кращих поєдинків у її професійній кар'єрі. „Мій батько програв тут свій поєдинок, але свій бій я виграю“, – сказала Лейла.

Зліва: В. Кличко, Л. Алі і К. Брок

Після цього слово було передано промотерові Калвіна Брока у двобої з В. Кличком, віце-президентові промотерської компанії „Main Events“ Карлові Мореті. „Я вірю в Калвіна й не сумніваюся в тім, що 11 листопада він стане новим чемпіоном світу у важкій вазі“, – заявив він. Батько Калвіна, Калвенс Брок, сказав: „Я почув, що Володимир швидко переможе Калвіна, а також, що цей двобій буде для нього легкою прогулянкою. Я хочу заявити – Калвін стане новим чемпіоном світу. Його ніхто не зможе зупинити“. Потім настала черга Калвіна Брока: „Я дякую Володимирові за те, що він вибрав мене суперником. Мене мало хвилює, що говорять і думають люди про мене. Я вийду на бій, щоб залишитися непереможеним та стати чемпіоном світу“.

Майкл Бафер заявив, що двобій В. Кличка і К. Брока буде показаний у прямій трансляції в ста десяти країнах світу. В. Кличко сказав: „Калвін Брок дуже сильний боєць. Він молодий і повний бажання завоювати титул чемпіона світу. На мені, як на чемпіоні, у цьому двобої лежить дуже велика відповідальність, оскільки відстояти титул набагато складніше, ніж завоювати його. Я хочу подякувати всім, хто прийде на арену, оскільки частина тих грошей, які ви заплатите за квиток, піде на виконання програми „Освіта для дітей у нестатку“. І не має значення, хто переможе у двобої 11 листопада. Точніше, для мене це має величезне значення, оскільки я збираюся зробити це. Але головними переможцями стануть діти Африки. Я ґарантую, що 250 тисяч долярів будуть зібрані та спрямовані на виконання проєкту „Освіта для дітей у нестатку“. Я буду рад бачити кожного з вас 11 листопада на цій арені!“. Після цього Володимир та Калвін потисли один одному руки, до них приєдналася Лейла.

Фан-клюб братів Кличків організовує „фан-сектор“ для підтримки 11 листопада Володимира Кличка у його двобої проти Калвіна Брока. Якщо у вас є бажання підтримати Володимира Кличка, ви можете подзвонити на тел.: (732) 921-8862 або вислати свою заявку на адресу: wwfc_klitschko@yahoo.com

Ярослав Керницький

Охоче вдруге...

(Закінчення зі стор. 1)

сподобалась курка з картоплею, шкода, що не було українських вареників і голубців.

– З якими почуттям Ви виходили у відкитий космос?

– Перед тим, як відкрили люк, через який мала вийти на поверхню станції, я помолилася. Я дуже хотіла неушкодженою повернутися додому з космосу. Перед летом я прийшла з родиною до Української католицької церкви у Гюстоні, щоб помолитися. Парафіяни теж молилися за мене і просили Всевишнього посприяти мені. Задовго до виходу у відкритий космос я вже мала докладний плян, в якому було позначено, що я маю робити на станції, які монтажні операції виконувати на поверхні. Все це попередньо виконувалося в земних умовах, завдяки чому у мене вироблялися певні навички, які допомогли мені справитися з тим, що я мала робити у відкритому космосі. За моєю роботою на поверхні космічної станції слідкували спеціялісти Центру управління полетами, які в разі потреби порадили б, як вирішити те чи інше питання. Зв'язок був постійний, мені у скафандрі було добре чути вказівки Центру.

– Під час Вашої праці на поверхні станції повідомлялось, що Ви встановлювали конструкцію, яка важила 17 тонн. Як Ви справлялися з такою вагою?

– На допомогу прийшли спеціяльні маніпулятори. Окрім того, на орбіті, як відомо, предмети втрачають свою вагу, тому з ними легко справитися.

– Майже два тижні Ви перебували в космосі. Ви мали можливість спілкуватися з родиною?

– Майже кожного дня я посилала електронною поштою листи до своїх рідних. І вони мені відповідали. Такою же поштою до мене надійшла привітальна телеграма від Президента України Віктора Ющенка. Я подякувала йому за привітання, за побажання успіхів у космосі і за бажання зустрітися зі мною у Києві.

– А чи бачили Ви Україну з космосу?

– Так, я мала таку можливість, більше того – пролітаючи над столицею України, зробила знімок, який можна відтворити в газеті...

– Хто Вас зустрічав на летовищі?

– Мене зустрічав чоловік Глен, на жаль, син Михайло не міг приїхати, бо готувався до відповідальних змагань. Він закінчує в цьому році середню школу і є провідним гравцем команди з водного поло. Мене також зустрічала мати і молодший брат. У мене чотири брати, старшого звати Михайло, далі Іван, Павло та Ерік.

– Які Ваші пляни на майбутнє?

– Я дуже хотіла б ще раз побувати у космосі

– З привітання Президента Віктора Ющенка Ви знаєте, що на Вас чекають в Києві, але так само чекають і на Львівщині, де народився Ваш батько Михайло, де минули його молоді роки. Коли плянуєте побувати там?

– Ці дати ще не визначені. Можу тільки запевнити, що обов'язково поїду, бо хочу зустрітися з численними родичами мого батька, маю намір побувати у Києві, де з великим бажанням зустрінуся з Президентом України. Користуючись нагодою, хотіла б привітати мешканців Львова з 750-річчям міста, бажаю моїм землякам нових звершень в справі будівництва незалежної, багатої, демократичної України.

Де приземлиться...

(Закінчення зі стор. 9)

Україною, підозрюючи її у продажі „Кольчуг" до Іраку. Ми тоді льояльно мовчали, і мовчимо далі, навіть після того, як наші війська „Кольчуг" в Іраку не знайшли, а це не якісь голки в сіні, а три великі вантажівки з обладнанням, яке допомагає бачити атакуючі літаки, навіть „невидимки" (Stealth), і то з дальшої віддалі, ніж американські спостережні літаючі системи (AWACS).

Під час авантюри з „Кольчугами" наш уряд поводився з українським дуже нетактовно. Щоб така ситуація не повторилась, коли Гуґо Шавез приїде до Києва підписувати контракт на 12 АН-70-их і у відміну від Росії привезе солідний завдаток на остаточний розвиток цього літака. Вашінґтон тоді може зчинити новий галас, якого нікому не потрібно, зокрема нам, американцям українського походження. Тому чи то УККА, чи УАКРада, чи СКУ повинні все це передумати і бути готовими займатись лобіюванням на користь як України, так і Сполучених Штатів. Або принаймні товариство інженерів мало б задуматись над можливою проблемою, бо йдеться про честь і винахідливість і працю колег-авіоконструкторів у Києві!

Футбол: Ліга чемпіонів і відбіркові змагання Евро-2008

17 жовтня на футбольних полях Европи відбулося 8 змагань третього кола групового турніру Ліги чемпіонів. У групі Е три поразки в трьох іграх зазнало київське „Динамо". На своєму полі команду розгромив чемпіон Франції – команда „Ліон" з рахунком 0:3. Ворота киян у цій грі захищав третій голкіпер Тарас Луценко. Показник „Динамо" у груповому турнірі - три великі поразки при різниці м'ячів 2-12. Київському „Динамо" залишилося провести три змагання в груповому турнірі Ліґи чемпіонів, але розгромна поразка в турнірі від французького „Ліону" висуває тільки одне запитання: з яким рахунком кияни програють наступного разу?

11 жовтня відбулися чергові відбіркові змагання чемпіонату Евро-2008. В групі збірна України перемогла збірну Шотландії з рахунком 2:0. Ґолі забили Кучер і Шевченко.

„І про біль свій кому розповім”

До 70-річчя загибелі Євгена Плужника

Євген Плужник – один з визначних українських поетів-імпресіоністів першої половини XX ст. – народився 26 грудня 1898 р. в слободі Кантемирівці колишнього Богучарського повіту Воронезької губернії. Його батько був український селянин з Великої Багачки на Полтавщині (потім дрібний купець), мати – росіянка з Воронежчини. Майбутній поет вчився в одній з приватних гімназій Воронежу, потім у Ростові і, зрештою, в 1918 р. закінчує гімназію в м. Боброві (за іншими даними – в Бердянську).Хоч народжений поза Україною, з дитинства засвоїв українську мову, що й позначалося на його покликанні. Від юних літ виявляв літературні здібності й зацікавлення.У 1918 р. батько з Євгеном переїздить на Полтавщину. З 1920 р. – Плужний у Києві, де жила його старша сестра. Якийсь час Євген вчиться в Київському ветеринарно-зоологічному інституті, захоплюється лекціями в Муздрамі (Музично-драматичний інститут ім. Лисенка), який починає відвідувати, заробляючи на життя „газетярством”, тобто продажем газет. Та коли одного разу професор похвалив його, сказавши, що Євгенові належить театральне майбутнє, юнак вибіг зі школи і більше не повертався: боявся „отрути славолюбства”, як пояснював потім близьким.1923 р. одружився з Галиною Коваленко, абсольвенткою Київського університету, і вирішив повністю присвятитися літературі і стати українським поетом. Восени того року з’являються перші публікації віршів Плужника. Євген Почувався українцем ще в юності, проте, так би мовити, „до певних меж”, а вповні відчув себе таким після революції, проживаючи в Києві. Спочатку Плужник не зважувався повірити в себе як поета і тримався осторонь від письменницьких кіл. Згодом познайомився з талановитими українськими поетами: Ол. Олесем, П. Тичиною, М. Рильським, який прочитав зошити з віршами Плужника і сердечно підтримав молодого поета. Пізніше його вірші високо оцінив український критик Меженко, називаючи автора справжнім і дуже оригінальним поетом. Його визнали також згадані вище тодішні світові літератори. У його доробку три поетичні збірки: „Дні” (1926 р.), „Рання осінь” (1927 р.) і посмертна „Рівновага” (1933 р.). Такі поеми, як „Галілей” і „Канів”, мали вирішальний вплив на його ролю у літературі.Та вже тут у життя поета втручається хвороба. Нещастям у родині Плужників була спадкова недуга жахливої на той час туберкульози. Від неї померла мати поета, згодом вмирали й інші члени родини. Ось на 30-му році життя Євген захворів на туберкульозу і, за прогнозом лікарів, без надії на видужання. На злиденне життя заробляв блискучими перекладами, а також драматичними творами, високо оціненими керівником театру „Березіль”, неповторним Лесем Курбасом. Наступали зловісні часи, коли почалися арешти невинних людей за те тільки, що були українцями і любили Україну. Тоді за кожне необережне слово, яке викликало підозру, чекало ув’язнення або вивезенню у Сибір. Працю і талант Євгена Плужника влада покищо толерувала, і він перебував ще на волі. Він писав і промовляв, але не з трибуни, а приватно, до найбільш довірених осіб. Та більшовицькій владі якраз і йшлося про ті невинні розмови в колі друзів, бо „вони починалися в Києві, а вінчалися ген на Соловках”. Був це зловісний жарт, який потрапив і до його п’єси „Змова в Києві”. Думку про цей жарт відчув поет при кінці 20-их років, коли Сталін і його кліка захопила владу в партії і державі. Процес СВУ і Голодомор, ув’язнення безлічі української творчої інтелігенції, колективізація, заслання і депортація селян в Сибір...Після вбивства С. Кірова 1 грудня 1934 р. настали арешти і розстріли без суду культурних діячів України. Сталін вирішив кривавим терором залякати невинний народ, спаралізувати будь-які намагання до найменшого спротиву. За цей сталінський злочин українська спільнота заплатила дуже дорого. Є. Плужник відчув небезпеку арешту і готувався до нього. Передчуття справдилися: його ув’язнили на початку грудня 1934 р. Він не витримав моральних тортур і зламався, визнаючи при тому всі звинувачення, пред’явлені йому слідчим. Вирок суду 1 березня 1935 р. – розстріл. Ту кару з огляду на його недугу, замінено на 10 років заслання на Соловецькі острови, центром яких був Соловецький монастир, куди ще за царських часів засилали найбільш небезпечних злочинців, як кримінальних, так і політичних.На кінець 20-их років минулого століття вихідці з сонячної України становили більшу частину мешканців цих островів, переважно інтелігентів, науковців, акторів, письменників, студентів. Таким чином присутність серед них Є. Плужника, одного з найяскравіших письменників і найоригінальніших мислителів його покоління, була зрозумілою. Поет прибув туди в останній стадії туберкульози, яка в тих обставинах проґресувала катастрофічно швидко. Він танув на очах, і жодної надії на видужання не було. Його примістили у лікарні, в кімнаті сухотників. Незважаючи на такий стан, Є. Плужник продовжував творити. Писав, як і вдома: вдень обмірковував тематику віршів, а вночі, коли був спокій, творив. Гому не забороняли писати, бо знали, що він приречений на смерть. А був спокій користав з того і вкладав душу в свої рядки. Ось декілька з них:... „І такий я маленький без краю...І про біль свій кому розповім. Що я з нього безглуздо конаю. У кутку на матраці своїм!“

Гострі психічні переживання відповідно впливали на Євгена, на його зруйноване туберкульозою здоров’я, і приспішили йому кінець. Мертвих в’язнів там гуртом скидали у величезні ями-рови. Є. Плужника, на диво, поховали в окремій домовині, а в головах земляки поставили табличку з його іменем. На жаль, та могила до наших днів не збереглася. Якщо архіви Соловецького табору збереглися, є надія, що буде змога прочитати передсмертні вірші Є. Плужника. „Суди мене судом твоїм суровим Сучаснику... Нащадки безсторонніПростять мені і помилки, й вагання, І пізній сум, і радість передчасну, –Їм промовлятиме моя спокійна щирість“.

Л. Мичковська,
Огайо

Заклик до всіх прихильників Союзівки!

ВИ НАМ ПОТРІБНІ!

Як можна стати членом нової Фундації Спадщини Союзівки?

„Було зрозумілим, що Союзівка займала важливе місце у спільноті і я хотів би бути її частиною”

– Росс Василенко, Юніон, Н.Дж.

Приєднуйтесь до нас зараз!
Зберігаймо Союзівку
та нашу українську спадщину!

Кожна велика організація залежить від постійної групи прихильників, які хочуть проявляти свою активність більше, ніж поодинокими відвідуваннями. Для Фундації Спадщини Союзівки такий спосіб сприяння є дуже важливим.

Буде багато рівнів членства, але в основі всього те, що членами будуть люди, які поділяють погляд на Союзівку, як на епіцентр українсько-американської спільноти, та бажають пробуджувати та зберігати свою культурну, освітню та історичну українсько-американську спадщину.
З 1952 року Союзівка була центром українсько-американської спільноти, місцем зустрічей для нащадків багатьох хвиль українських імігрантів, куди вони повертаються для того, щоб відчути свою багату культурну спадщину і познайомитися з іншими українськими американцями.
Сьогодні шляхом заснування „Фундації Спадщини Союзівки” українські американці та симпатики Союзівки об'єднують свої зусилля для збереження цієї культурної перлини.

Багато з цих нащадків відчули послаблення свого зв'язку з минулим, як в географічному, так і в культурному відношенні. „ Фундація Спадщини Союзівки” є ініціятивою для перевиховання як молодих, так і старших у спробі збереження гідної спадщини.

Членами організації можуть бути люди, яким подобається Союзівка настільки, що вони хочуть щось дати взамін – зробити особистий внесок в її виставки та програми для себе та для спільноти.
Ви можете бути впевненими, що Ваша членська допомога для „Фундації Спадщини Союзівки” на будь-якому рівні буде вагомим внеском.

<u>Варіянти членства (щорічний внесок) та переваги</u>

Індивідуальне	$100.00	(безкоштовний вхід, паркування та басейн) 5% знижка в сувенірному магазині.
Для студентів 17–23 р.	$ 40.00	(безкоштовний вхід, паркування та басейн) 5% знижка в сувенірному магазині.
Для тих, кому 65 р. і більше	$ 30.00	(безкоштовний вхід, паркування та басейн) 5% знижка в сувенірному магазині.
Для сім'ї (діти до 16 років)	$150.00	(безкоштовний вхід, паркування та басейн) 5% знижка в сувенірному магазині.
Корпоративне	$ 500.00	(10 відс. знижка на 1 обслуговувану корпоративну вечірку в Центрі – щорічно).

Спеціяльні членські категорії:

Партнер	$300.00	(безкоштовний вхід, паркування та басейн) 5% знижка в сувенірному магазині та пам'ятна цеглина.
Спадщина	$500.00	(безкоштовний вхід, паркування та басейн) 5% знижка в сувенірному магазині; посаджене дерево з пам'ятною дошкою та постійним вшануванням в експозиції „Коло засновників Фундації”.
„Legacy“	$1,000.00	(довічний безкоштовний вхід, паркування та басейн) та 5% знижка на всі послуги Союзівки, постійне вшанування в екзпозиції „Коло засновників Фундації”.

<u>Всі члени, які вступлять до 31 липня 2006 року отримають торбинку з емблемою Союзівки</u>.

Є інші способи пожертвувати гроші... Кожний подарований доляр цінується..., Фундація Білоуса недавно внесла пожертву $1,500 дол. на оновлення системи місцевого радіомовлення. Курінь Пласту „Хвилі” організовує збір коштів на нове обладнання для басейну. Старші члени УНС та Курінь Пласту „Спартанки” підтримують проєкт дитячого майданчика. Звертайтесь до Нестора Паславського зі своїми ідеями (845) 626-5641.

Членська форма

Ім'я і прізвище ____

Адреса ____

Місто ______________________ **Штат** ______________

Поштовий індекс ____________________________________

Електронна пошта ____________________________________

Телефон ____

Вишліть форму та чек за адресою:
Soyuzivka Heritage Foundation, 2200 Route 10, P.O. Box 280, Parsippany NJ 07054

Індивідуальне	**$ 100.00**
Для тих, кому 65 р. і більше	**$ 30.00**
Для студентів 17–23 р.	**$ 40.00**
Для сім'ї (діти до 16 р.)	**$ 150.00**
Партнер	**$ 300.00**
Спадщина	**$ 500.00**
„Legacy“	**$1,000.00**
Корпоративне	**$ 500.00**

Вишліть нам свою форму, щоб отримати точні інформації про переваги на вашій членській особистій виказці.

Дякуємо за Вашу підтримку!

ДЯКУЄМО!

Ваші гроші підуть на фінансування нових проєктів у 2006 році і створять сильну фінансову основу для Союзівки:

- Здвоєна система охолодження - огрівання для „Веселки”
- Додаткові нові матраци
- Нові штори для кімнат у Головному будинку

ПОДОРОЖІ

Прадавня святиня над Стиром

Давнє княже поселення Погост (з 1946 року – Зарічне) на лівому березі Стиру, недалеко від його впадіння в Прип'ять, походить ще з часів князів Олега, Ольги, Ігоря як і інші поселення Волинського Полісся. Словом „погост" в стародавній Русі-Україні окреслювали місця тодішньої адміністративно-податкової влади, де було згромаджено натуральні оброки, данину, відбувались суди. Данина становила мед, рибу, бурштин, віск, сушені гриби, ягоди й інше. Усе саньми доставляли до погостів, а коли весною скресали ріки, довгі каравани човнів з вантажем пливли Прип'яттю і Дніпром в княжі міста.

Саме до таких осередків належав і Погост-Заріччя серед палат, складів, будівель ремісників, купців, рибалок, селян постала прадавня дерев'яна церковця, яка була тут до 1961 року, коли її частково зруйнували атеїсти-комуністи під час будівництва їдальні та адміністративного будинку.

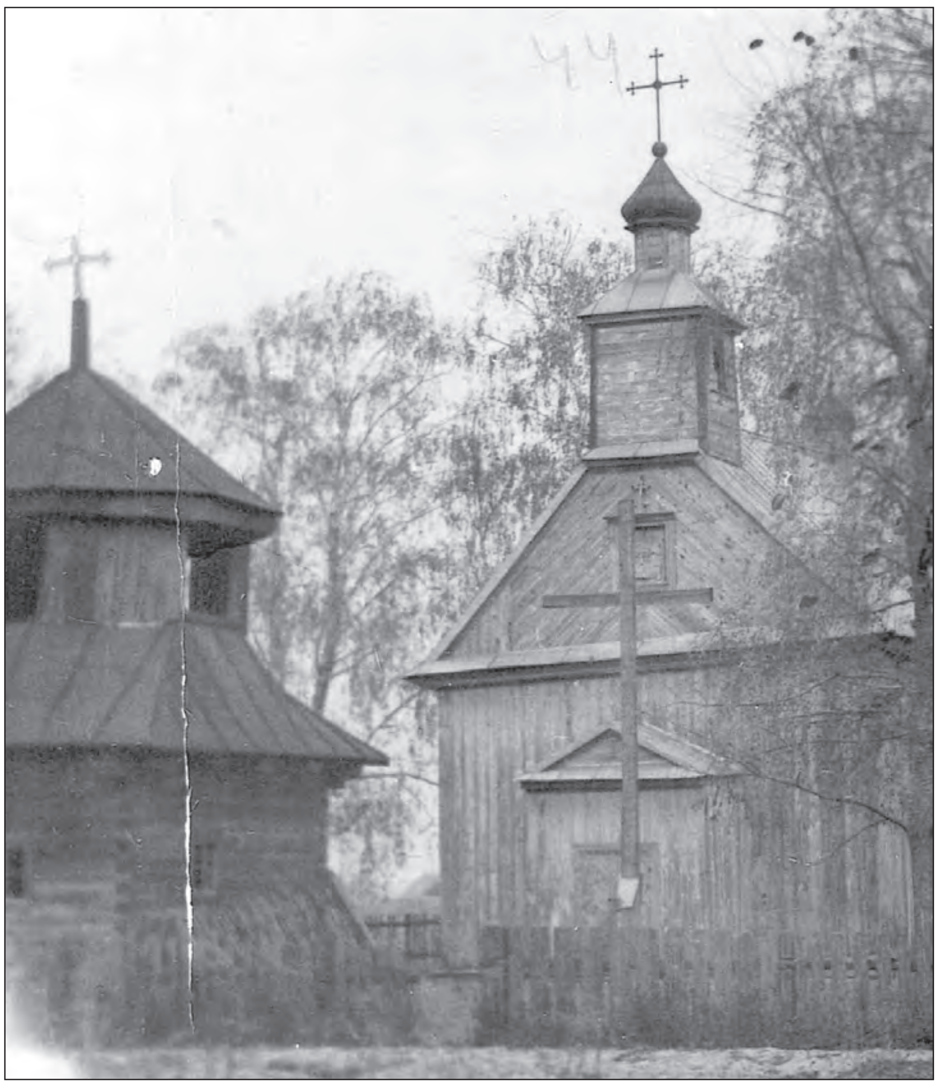
Останню дерев'яну церкву Успіння Пресвятої Богородиці можна віднести до пам'яток XVI ст. Своєю архітектурою вона належала до твору суто народних мистців: тризрубна, з тесаного дерева, складеного в кліті-зруби без жодного цвяха, на початках покрита гонтою і лише у другій половині XIX ст. – бляхою Церква до реставрації мала дерев'яне опасання з дашком, де під час негоди могли ховатись вірні, щоб слухати Службу Божу. Саме через отой народний дух в архітектурі, оздобі і прикрасі храм Успіння Богородиці першим на Заріччі був ще 7 грудня 1949 року знятий з обліку церков, а 25 березня 1961 року розламаний.

Церква Успіння Божої Матері мала цілу низку безцінних предметів церковного мистецтва XVI – XVIII ст., а саме – металеві ковані хрести, запрестольний семисвічник, срібновизолочені дискоси, вінці, плащаницю, шиту золотом на особливо дорогім полотні, ряд Богослужбових книг та ін.

В 1944 році в Погості встановлено владу червоного „визволителя", який розпочав „визволяти" поліщуків від хліба, землі, худоби, будівель, вивозити їх до Сибіру, Казахстану, вимордовувати в тюрмах. Долю прадавньої святині було вирішено одним розчерком пера енкаведиста П. Дубовика, уповноваженого в справах Російської Православної Церкви. Місцева влада 7 вересня 1950 року передала приміщення церкви під районну бібліотеку. Документ підписали голова Ситницький, секретар Вознюк. В цей час розграбували майно прадавньої святині, побили вікна, виламали двері. У березні 1961 року голова виконавчого комітету Рівненської обласної ради Н. Благун дав наказ розібрати приміщення Успенської церкви в с. Зарічному як аварійне, будівельний матеріял використати на будівництво культосвітніх приміщень.

Десять років тому судилось мені вперше побувати в Зарічному. З випускником історичного факультету Волинського університету ім. Лесі Українки Віталієм Лишнім оглянули все селище Зарічне, але жодних слідів святині не виявили. Не вдалося нам дізнатися тоді і про долю церковного майна, яким була наповнена святиня.

В нашому народі живе переконання: „На кожне добре діло є Боже благословення!". Продовжив пошуки в архіві Рівненської області, де знайшов реєстраційну справу релігійної громади в с. Погост-Зарічне Зарічнянського району за 1944–1961 роки. На 44 аркушах цієї справи постала переді мною хронологія нищення прадавньої святині Успіння Богородиці в Зарічному, імена її оборонців, злочинних замовників і бездушних руйнівників. Після того мені ще судилось

Храм Успіння Божої Матері (XVI–XVII) в Зарічному (фотокопія з архівного оригіналу 1960 р.)

побувати кілька разів в наукових подорожах в тому реґіоні і кожного разу відвідував Зарічне.

Поступово, за час незалежності України, з'явились парафії української Православної Церкви з патріяршим престолом в Києві. Нині серед них є селище Зарічне, де зареєстровано громаду є і молодий настоятель, випускник Рівненської Духовної семінарії о. Андрій Карпович. Зарічне зустрічало нас сонячним теплом, квітами, чарівними зеленими краєвидами Застир'я. Зелені килими лісів, лугів з барвограями, квітів на них милують зір, наповнюють душі любов'ю до рідної землі.

Всі разом шукаємо тимчасове приміщення для церковних Богослужінь, місце будови майбутньому храму Успіння Пресвятої Богородиці УПЦ КП. Оглядаємо гору, на якій віками стояла прадавня святиня. Тепер на горі стоять напіврозвалені кінотеатр, їдальня і зустрічають перехожих напівруїнами.

Володимир Рожко,
історик-архівіст

ФІЛАТЕЛІЯ

Негаразди з поштовими марками

До Різдва 1999 року видавництво „Марка України" випустило поштовий бльок „2000-ліття християнства". Що розуміли у видавництві під 2000-літтям християнства? Християнське літочислення починається з народження Христа. В кінці першого року нової ери Христові виповнився один рік. Отже, 25 грудня 1999 року християнству виповнилося 1999 років, а не 2000. Бльок до 2000-річчя християнства потрібно було вводити в обіг в кінці 2000 року чи на початку 2001, а не в кінці 1999-го.

Та повернемось до самого поштового бльоку. Це спільний випуск поштових адміністрацій Білорусії, Росії і України. Кожна з цих країн випустила однаковий поштовий бльок. Різниця в тому, що написи зроблені в кожній країні своєю державною мовою. На бльоці вміщені три священні ікони кожної країни. Для України це Богоматір Оранта, що знаходиться у Софіївському соборі Києва, для Білорусі – Христос Вседержитель зі Спасо-Преображенської церкви у Полоцьку, а для Росії... Володимирська Богоматір. Та хіба ж ікона Володимирської Богоматері є святинею Росії? Багато разів Україна ставила питання про те, що Росія повинна повернути національні, культурні, історичні цінності: козацькі клейноди, скитське золото, картини з українських музеїв, архівні матеріяли. Серед цих цінностей згадується й ікона Володимирської Богоматері. Це Володимирсько-Суздальський князь Андрій у 1155 році порубав киян і забрав з вишгородського храму одну із святинь Київської Русі, – чудотворну ікону, написану, згідно з джерелом, на початку християнської ери євангелістом Лукою. Нині вона вже не Вишгородська, а Володимирська Богоматір. Росія могла б самостійно зробити випуск з зображенням Володимирської Богоматері. І одна несла б моральну відповідальність за вкрадену у вишгородському храмі ікону.

В лютому 1917 року в Російській імперії відбулася революція, влада перейшла до Тимчасового уряду. Але більшовики здійснили військовий переворот. І почалися комуністичні беззаконня: громадянська війна, знищення кращих людей, репресії, колективізація, голодомор, концтабори, розстріли. За всі ці злочини несуть відповідальність всі керівники більшовицької партії і уряду. І незалежна Україна не повинна прославляти комуністичних функціонерів, серед яких був і Анатолій Луначарський. Та в 2000 році „Марка України" випускає в обіг маркований конверт, присвячений 125-річчю з дня народження А. Луначарського. Колишній киянин, який після 1917 року виїхав за кордон, письменник Марк Алданов у 1926 році в нарисі „Луначарський" писав: „Ця людина – живе втілення бездарности – у Росії переглядає, дозволяє, забороняє твори Канта, Спінози, Лева Толстого, по-батьківськи відзначає, що можна, що не можна". А що він зробив для України? Нічогісінько.

В 2005 році виповнилося 60 років Кримській конференції провідників Великобританії, СССР і США. Делеґацію СССР очолював диктатор Й. Сталін, про криваві справи якого знає весь світ. Але постать кривавого диктатора з'явилися на українському конверті, де вміщено фотографію трьох керівників держав перед Лівандійським палацом в 1945 році.

В 1051 році заснований у Києві храм, який згодом назвали Києво-Печерською лаврою. У ті роки там, де нині стоїть Москва, бігали вовки і бродили медведі. Тільки в 1147 році було засновано Москву. Отже, до Києво-Печерської лаври Москва не має жодного відношення. Кілька років тому Міністерство зв'язку Російської Федерації почало видавати серію поштових марок „Монастирі Російської Православної Церкви". В 2004 році в цій серії з'явилась марка з зображенням Свято-Успенської Києво-Печерської лаври. Офіційний орган Російської Федерації назвав Лавру „монастирем Російської православної церкви Московського патріярхату"!

В 2001 році в Україні випущено художній конверт з оригінальною маркою до 100-річчя О. Федорова, громадсько-політичного,державного, військового діяча України, двічі Героя Совєтського Союзу, одного з організаторів і керівників партизанського руху в Україні під час Другої світової війни. Але він був ще і першим секретарем кількох обласних комітетів Комуністичної партії, а саме ці секретарі входили до складу кривавих „трійок", що виносили смертні вироки тисячам українців. Коли він був першим секретарем Чернігівського обкому компартії в 1938 році, на 23 засіданнях упродовж трьох днів сумнозвісною „трійкою", до якої входив Федоров разом з облпрокурором Савранським та начальником управління НКВД майором Єгоровим, приречено на смерть 297 осіб, забрані у табори – 147, на заслання у Казахстан – один. Така кривава статистика діяльности О. Федорова, якого прославляє поштовий конверт України.

Гарій Макаренко,
Житомир

ПАЧКИ, АВТОМОБІЛІ ТА КОНТЕЙНЕРИ В УКРАЇНУ

DNIPRO CO.

• Туристичні послуги: авіаквитки і візи в Україну та інші країни • Грошові перекази у всі країни світу • Українські та європейські компакт диски • Українські сувеніри та хустки • Телефонні картки: 80 хв. розмови за 5 дол.

NEWARK, NJ	CLIFTON, NJ	PHILADELPHIA, PA
688 Sanford Ave	565 Clifton Ave	1801 Cottman Ave
Тел.: (973) 373-8783	Tel.: (973) 916-1543	Tel.: (215) 728-6040
(888) 336-4776		

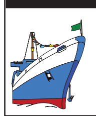

LVIV EXPRESS
PARCEL SERVICES

1111 East Elizabeth Ave.
Linden, New Jersey 07036 **(908) 925-0717**

PACKAGES TO UKRAINE

BELORUSSIA • RUSSIA • POLAND • ESTONIA • LATVIA • LITHUANIA • SLOVAKIA

МОРЕМ мінімум 10 фунтів

ЛІТАКОМ 2-3 тижні мін. 10 фунтів

ДОЛЯРИ Пересилка і доставка

ЕЛЕКТРОНІКА 220 V

15 років в бізнесі чесної і добросовісної праці.
Відправляємо і полагоджуємо митні справи.
У зв’язку з розширенням компанія пошукує агентів до співпраці.
Доставляємо пачки до України, Білорусі, Росії, Польщі, Естонії, Литви, Латвії, Словакії.
Підбираємо пачки з дому безкоштовно.
Пересилка пачок через UPS для клієнтів з інших штатів.

Call Tall Free 1-800-965-7262

19 West 21st Street, Linden, NJ 07036
Tel.: (908) 862-4747; (973) 763-8778
Fax: (908) 862-7474

ROXOLANA

International Trade, LTD
e-mail:roxolanaltd@roxolana.com
web:www.roxolana.com

ПАКУНКИ ДО УКРАЇНИ:

МОРЕМ • АВІА
Вага від 10 до 150 фунтів *

- Пересилайте пакунки до нас через UPS
- Додаткова знижка для організацій.
- Користуючись нашими ARS наліпками.
- Для замовлення наліпок, для підбору пакунків телефонуйте безкоштовно: 1-888-725-8665
- Пакунки до Росії, Латвії, Литви, Естонії, Білорусі, Молдови, Казахстану, Грузії, Вірменії, Польщі, Чехії і Словаччини.
- Готові продуктові пакунки з каталогу.
- Медикаменти на замовлення до України.

** Додаткова оплата за доставу*
Існують певні обмеження.

Roxolana Travel

- У нас можна замовити авіаквитки будь-яких авіакомпаній до більшості європейських країн.
- Візові послуги в Україну (без запрошення).
- Зустрічаємо і відвозимо на летовище.
- Пашпортні послуги. Обмінюємо старі пашпорти на нові українські.

Roxolana Money Service

В Україну: **ПЕРЕСИЛАЄМО ГРОШІ**

$100 - $8	$500 - $25	$900 - $45
$200 - $14	$600 - $30	$1000 - $50
$300 - $18	$700 - $35	$1500 - $75
$400 - $20	$800 - $40	$2000 - $100

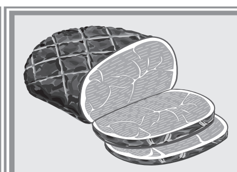
Маємо ліцензію на пересилку долярів.
Також пересилаємо в інші країни.
• Достава $10 за кожне замовлення

ЗАМОВЛЯЙТЕ

Харчовий пакунок „Родинний“ з каталогу
вміст пакунку: борошно – 20 ф., гречка – 10 ф., олія – 1 ґалон, тушонка – 3 ф., салямі – 3 ф., родзинки – 3 ф., дріжджі – 1 ф., кава в зернах – 2 ф., шоколад – 2 плитки.
Ціна $ 99 за 51 ф.

Додаткова оплата за доставу – $10 – Західня Україна; $15 – Східня Україна
Телефонуйте безкоштовно:
1-888-PAKUNOK (1-888-725-8665)

ЙОСИФ КУПЧАК

власник

JOSEPH MEAT MARKET

М’ясні европейські вироби

437 Smith Street, Perth Amboy, NJ

Tel: (732) 442-4660

• ПРАЦЯ •

Пошукується україно-мовну жінку до опіки над 14-місячною дівчинкою у Fairfield, CT. Мешкання й заплата за домовленням. Телефонувати по 6-ій год. веч.
Тел.: (203) 371-5309

Шукаю працю по догляду за старшою особою.
Тел.: (518) 273-0929
Прошу телефонувати тільки вечором.

Потрібна жінка до помочі для старшої жінки із замешканням.
Тел.: 1(301) 438-1203

Шукаю працю по догляду за старшою особою. Лікар, маю американську пратику, володію масажем і іншими методами лікування.
Тел.: (973) 444-3864

• НА ПРОДАЖ •

Квартира на продаж в Українському селі, Somerset, NJ. Одна спальня, 2-ий поверх.
Телефонувати Оксані (347) 307-2510

• РІЗНЕ •

Український чоловічий хор „ПРОМЕТЕЙ” запрошує до хору всіх хто любить співати! Хор виконує українські народні, козацькі пісні, сучасні ліричні пісні, релігійні твори. Адреса хору: **Ukrainian Educational and Cultural Center, 700 Cedar Road, Jenkintown, PA 19046**.
Tel.: (215) 769-4622, Василь Панчак

ВИБИРАЮЧИ ПОДАРУНОК РІДНИМ І ЗНАЙОМИМ — ВИБЕРІТЬ “СВОБОДУ”! НАЙСТАРІШИЙ І НАЙБІЛЬШ ШАНОВАНИЙ УКРАЇНСЬКИЙ ЧАСОПИС В ДІЯСПОРІ
Передплата на рік лише 55 дол.

УКРАЇНСЬКИЙ НАРОДНИЙ СОЮЗ
UKRAINIAN NATIONAL ASSOCITION

УНСоюз уділяє своїм членам по доступних відсотках

Гіпотечні позички

******MORTGAGES******

Низькі Рати!

Потелефонуйте сьогодні!
(800) 253-9862 дод. 3036

ЗМІНА АДРЕСИ

☐ „Свобода“ ☐ „The Ukrainian Weekly“

СТАРА АДРЕСА:

Число Відділу (якщо член УНС) ....

Ім’я і прізвище ....

Адреса ....

....

НОВА АДРЕСА:

Ім’я і прізвище: ....

Адреса: ....

....

Число телефона: ....

Зголошення присилати до: Svoboda/The Ukrainian Weekly
P.O.Box 280, Parsippany, NJ 07054

На зміну адреси проситься долучити $1.00
Переведення зміни адреси триває 1-2 тижні.

У світлу пам'ять проф. д-ра Романа Дражньовського

(1922–2006)

8 липня ц. р. відійшов у вічність, на 83-му році життя, визначний професор-географ, науковець та громадський діяч проф. д-р Роман Дражньовський.

Народився він 13 серпня 1922 р. в українській патріотичній родині Осипа й Ірени (Саварин) Дражньовських в Чорткові. В 1942 році закінчив українську гімназію ім. М. Шашкевича в Чорткові, а в 1943 році вступив в ряди української дивізії „Галичина", з якою брав участь у боях і був поранений під Бродами. В 1947 році почав студії географії і картографії в університеті у Ґрацу, Австрія, а потім одержав докторат з географії й історії в Університеті Інсбруку.

В 1950 р. еміґрував до США, де одружився з лікаркою Ніною Ярмолюк, з якою виховав дві дочки – Ірену й Олександру. На жаль, подружжя розлучилося, а потім він вдруге одружився з вдовою Керел Джін-„Зіркою", яка має дітей та внуків. Вони його любили і ним опікувалися до дня смерти.

Св. п. д-р Роман Дражньовський зробив в Америці визначну наукову кар'єру. Він вивчав бібліотекарство в Колюмбійському університеті Ню-Йорку, працював там в науковій бібліотеці, був куратором географічних мап та атласів. В 1979 році став він професором бібліотечних наук при Університеті Вісконсин у Мілвокі, де жив з Керел Джін-„Зіркою", яка йому багато допомагала в його науковій праці.

Д-р Р. Дражньовський опублікував ряд наукових праць в журналах з наукової картографії і бібліотекарства, готував бібліографічні довідники та ін. Він був дійсним членом Американського географічного товариства, почесним членом Французького географічного товариства, та головою (1976-80 рр.) Товариства українських бібліотекарів.

У 1978 р. він одержав престижну нагороду і медалю Чарлса П. Дали від Американського географічного товариства збереження і збільшення колекції мап. Він був членом-засновником Братства „Броди–Лев" та його головою в 1965–74 р. і редактором органу „В дні Зелених Свят" в 1965–77 р.; професором УВУ в Мюнхені, де був ректором в 1993–95 р.; головою Шкільної ради УККА в 1973–83 рр.; членом президії СКВУ в 1977–88 рр.; головою Координаційної виховно-освітньої ради СКВУ в 1983–88 рр.

В 1993 р. відійшов на заслужену емеритуру, а ректорат Університету Вісконсин та Управа Американського географічного товариства справили йому прийняття з нагоди надання ступеня професора-емерита з нагородою Чарльса Дали та створенням наукової фундації його імени.

Похорон Р. Дражньовського відбувся 12 липня на православному цвинтарі церкви св. Андрія в Блумінґдейлі, Іл.

На 40-ий день після його смерти, 12 серпня ц. р., з рамени Осередку НТШ та Братства „Броди-Лев" в Чикаго було влаштовано достойні поминки. Службу Божу і Панахиду за його душу відслужив о. Я. Мендюк в соборі свв. Володимира і Ольги.

Під час поминок і тризни голова Осередку НТШ д-р Юрій Грицеляк привітав присутніх. Д-р Павло Пундій розповів про життєвий шлях і діяльність свого товариша з гімназійної лави, а колишній дивізійник Орест Городиський розповів про його військову службу та науково-громадську діяльність в Америці. В поминках взяли участь, крім родини, о. Я. Мендюк, Мирослава Цибрівська, Л. Хойнацька, д-р Наталія Григорчук, члени Осередку НТШ – Д. і В. Маркусі, подружжя Боднаруки, А. Галібей, Ю. Грицеляк, О. і П. Пундії, дивізійники-побратими О. Городиський, Ю. Чорній, В. Дудко, Стрільчук.

Вдова покійного подякувала присутнім за вшанування пам'яти її чоловіка та внесла щедрий даток на НТШ і церкву свв. Володимира й Ольги.

Вічна і славна Йому пам'ять!

Д-р Павло Пундій

Помер Олекса Гай-Головко

З глибоким сумом повідомляємо українців в Україні й на чужині, що 17 вересня 2006 року в Канаді відійшов у вічність відомий поет, прозаїк і літературознавець – автор багатьох літературних і наукових праць Олекса Гай-Головко.

Олекса Гай-Головко народився 12 серпня 1910 року в Києві у сім'ї православного священика. В 1928 році закінчив аґрономічну професійну школу у Красносільці, а в 1931 році – літературний факультет у Ленінградському університеті. Повернувшись в Україну 1932 року, працював у Харківських і Київських видавництвах, в радіокомітеті і кіностудії.

Як член Українського Державного Правління 1941 року очолював відомство інформації. Належав до Київської групи проводу ОУН, завданням якої було, з визволенням Києва від більшовиків, здійснити у столиці України повторне урочисте проголошення відновлення Української держави. З ліквідацією нацистами УДП Олекса Гай-Головко був арештований німцями разом з іншими членами УДП та знатними діячами ОУН.

На еміґрації, в Західній Німеччині, працював редактором літературно-мистецького відділу в редакції журналу „Пу-Гу". Після дворічного побуту в Англії, Олекса Гай-Головко еміґрував до Канади наприкінці 1949 року. Спочатку працював у редакції газети „Український голос" у Вініпеґу, а відтак перейшов на біологічну науково-дослідницьку працю у Манітобському університеті – також у Вініпеґу.

Олекса Гай-Головко залишив багату творчу спадщину, видану у 14-ти книжках. Серед них: „Штурмові баляди" (поезії), „Світання" (оповідання), „Коханіяда" (лірико-сатирична поема), „Поєдинок з дияволом" (спогади), „Одчайдушні" (оповідання), „Поетичні твори" (два томи), „Смертельною дорогою" (події нашого часу, два томи), „Українські письменники в Канаді" (літературно-критичні нариси) та інші. Був членом Мистецького Українського Руху (МУР), Об'єднання українських письменників в еміґрації „Слово", президії Комітету Українців Канади (нині Конґрес Українців Канади) та інших українських установ в Україні і діяспорі.

У 1950 році Олекса Гай-Головко одружився з Галиною Хоменко. У сім'ї двоє синів – Юрій та Олексій.

Бл. п. Гай-Головко був серед останніх членів Українського Державного Правління, створеного у Львові з відновленням Української держави 30 червня 1941 року, який відійшов у вічність. Похорон покійного відбувся у п'ятницю, 22 вересня 2006 року у Суррей, БК.

Членам сім'ї, шановній дружині і синам, родині і друзям св. п. Олекси Гай-Головка висловлюємо щирі співчуття.

Вічна йому пам'ять!

Родина і приятелі

Щоб їх імена вічно були серед нас

З давнього священичого роду на Волині походили два брати – священики-патріоти оо. Олександер (1888–1943) і Олексій Ненадкевичі (1893–1947). Народились вони в с. Жорнище біля містечка Олика Дубенського повіту, в родині о. Михайла Ненадкевича та його дружини Олександри.

Олександер і Олексій пішли духовною дорогою батька. Після закінчення Клеванського училища і Волинської духовної семінарії в Житомирі о. Олексій 1919 року завершив свої студії в Київській духовній академії.

Після смерти батька о. Олексій Ненадкевич замінив його на парафії. Одружившись з донькою священика Івана Бичківського – Тетяною, вихованкою дівочого училища в Острозі, він прийняв священичий сан. Подружжя народило і виховало українськими патріотами доньку Ірину Ненадкевич-Цегельську і сина Миколу, які і дотепер не залишають української православної церковної і громадської праці в США, куди їх занесли криваві буревії Другої світової війни. Його брат о. Олександер був настоятелем церков спершу в Гуті, потім – в Хотині.

Польська поліція підозрювала священиків-патріотів Олексія і Олександра в симпатіях до ОУН, одначе прямих доказів не мала, а парафіяни дуже любили і пильно оберігали своїх духовних пастирів.

У 1943 році, напередодні свята св. Андрія, московські партизани з поляками оточили село Хотинь. Горіли хати від вогню, по вулицях лежали трупи людей, вбитих нападниками, грабували все, що потрапляло в руки. Кривава рука московсько-більшовицьких катів обірвала життя о. Олександра і його дружини Валентини, сільської вчительки. Спопелили храм Покрови Богородиці.

На місцевому кладовищі поховати о. Олександра і Валентину було неможливо в умовах жахливого терору, тому вцілілі парафіяни поховали полеглих в сусідньому селі Моквині, на місцевому кладовищі. Ховали вночі, щоб не було нових жертв....

Два роки тому із забуття повернулись імена мучеників о. Олександра і Валентини Ненадкевичів. Наукова подорож автора до Моквина і Хотина 1 серпня 2004 року, а перед тим – напружена праця з архівними документами воскресили для історії імена наших мучеників, щоб пам'ять про них вічно жила серед нашого народу.

Одного літнього вечора мені зателефонувала Ірина Ненадкевич-Цегельська з Ню-Йорку, довголітній директор архіву-музею, бібліотеки осередку УПЦ в США. Вона попросила мене розшукати сліди її рідного дядька о. Олександра і Валентини. І хоч вони з молодшим братом Миколою, який також по війні опинився в США, знали, що о. Олександер загинув, але за яких обставин це сталося, могли лише здогадуватися.

Микола, хемік за фахом, та його дружина Діонізія, фармацевт в Ню-Йорку, неодноразово бували в Україні. Їх добре знають в Києво-Могилянській, Острозькій академіях через чисельні пожертви. В Києво-Могилянській академії їх старанням обладнано авдиторію імені о. Олексія Ненадкевича, який свого часу навчався тут.

Травневого ранку я зустрів їх у Рівному, і ми вирушили автом до Моквина і Хотиня, де вчителька української мови і літератури Валентина Шахрайчук та її чоловік Микола поставили пам'ятник на могилі о. Олександра та його дружини Валентини. Вони ж доглядають і могили батька і дідуся оо. Олексія та Михайла Ненадкевичів у Великому Житині.

Зупинились біля давнього сільського кладовища в Моквині. З самого краєчку – могила з новим пам'ятником з чорного мармуру, в якій спочивають о. Олександер і Валентина. Поруч є ще могила Уляни, їх служниці, також дбайливо доглянута вірними.

В. Р.

З глибоким смутком сповіщаємо, що 1 вересня 2006 року
після короткої, важкої хвороби відійшла у вічність

СВ. П.

НАДІЯ МАКСИМОВИЧ

з дому ЦЕЛЕВИЧ

донька Лева (замордованого совєтами 22 червня 1941 року в Станіславі)
і Юліанни (з дому Плавюк).

16-літньою дівчиною виїхала зі Станіслава на 2 дн, на конкурс піяністів до Львова, а повернувшись додому, не застала родини - вивезло НКВД. Могла піти до дальшої родини, але поїхала до пересильного табору до Брошнева і постукала в браму із словами: „Тут перебувають моя мама-вдова та сестра з чоловіком і трьома дрібними дітьми, наймешній з яких 6 тижнів. Я мушу бути з ними".

Після довгих 10 років заслання і поневірянь у Хабаровському краю повернулася в Україну з чоловіком, працювала вчителькою музики на Львівщині.

Зразкова дружина, мама, бабуня, ревна християнка, що всім своїм життям світила прикладом патріотизму і доброзичливости, відійшла у віці 73-х років у Львові.

За нею довіку сумуватимуть:
чоловік – ТАРАС МАКСИМОВИЧ
доні – ЛЮБОВ-МИРОСЛАВА БЛЯШИН з чоловіком АНДРІЄМ
– ОКСАНА МАРУСИК з чоловіком ВАСИЛЕМ
внуки – ЮРІЙ, ОЛЕНКА, ОСТАП, СОФІЙКА
і велика родина в Україні та Америці.

Просимо о молитви!

Кузен померлої д-р БОГДАН ЦЕЛЕВИЧ з дружиною Джоеною.

Ділимося сумною вісткою,
що другого жовтня дві тисячі шостого року
відійшов у вічність
БАТЬКО і ПРИЯТЕЛЬ

СВ. П.

МАРІЯН ІПОЛИТ ПОПЕЛЬ

нар. 11.10 1923 р.

Залишив у глибокому смутку

дочку – ЛЕСЮ
приятельку – ІРЕНУ
друзів і знайомих.

Вічна Йому пам'ять!

Дочка ЛЕСЯ
ІРЕНА БЕЛЕЙ з родиною
похресниця ВІРА КОЛОМИЙЧУК
та похресник ТИМІШ БОЙКО

ПЛАСТОВІ КУРЕНІ УСП і УПС
„ТІ, ЩО ГРЕБЛІ РВУТЬ"
діляться з громадою та пластовими друзями своєю скорботою,
що з волі Всевишнього 11 жовтня 2006 р. в Сарселі у Франції
відійшла на Вічну Ватру

СВ. П.

пл. сен. СОФІЯ МОЙСЕОВИЧ-ЯНІВ

уроджена 14 листопада 1908 р. у Львові

громадсько-політична та культурна діячка, педагог, член-кореспондент НТШ, почесний д-р УВУ, пластова виховниця і провідниця старших пластунок у Галичині (1929 – 1932), референтка юначок при булаві пластунок у Німеччині (1947 – 1949). З 1927 р. член УВО, згодом ОУН, в'язень польських тюрем, пізніше – опікун політичних в'язнів у Польщі і Генеральному Губернаторстві (1935 – 1942). З 1947 р. – у Мюнхені, співпрацівник НТШ, член редакційної колеґії ЕУ 1 і ЕУ 2 та її незмінний секретар, редактор і співредактор, зокрема культурологічних відділів, автор статтей і нотаток. Співорганізатор Музею Українського Католицького університету в Римі та його перший директор (1963 – 1972), вдова по Володимирові Яневу – поетові, публіцистові, журналістові, ректорові УВУ в Мюнхені. Вона остання з засновчої ґенерації сарсельської енциклопедійної групи.

ЗАУПОКІЙНА ЛІТУРГІЯ відбулася 20 жовтня у Святоволодимирській церкві у Парижі, а опісля – похорон на Сарсельському цвинтарі.

Вічна Їй пам'ять!

ПРОВІД і ЧЛЕНИ КУРЕНІВ УСП і УПС
„ТІ, ЩО ГРЕБЛІ РВУТЬ"

ПОВІДОМЛЯЄМО, ЩО У 4О-ий ДЕНЬ ВІДХОДУ У ВІЧНІСТЬ

СВ. П.

ВОЛОДИМИРА СКОЦЕНЯ

будуть відправлені

СЛУЖБИ БОЖІ і ПАНАХИДИ

26 жовтня о год. 7:45 ранку

• в церкві св. Івана Хрестителя в Нюарку, Н. Дж.;
• в церкві св. Трійці у Staten Island, NY.

Вічна Йому пам'ять!

Евген Змий з родиною

Ділимось сумною вісткою, що в середу, 16 серпня 2006 р.
відійшов у вічність, проживши 89 років, наш найдорожчий
МУЖ, ТАТО і ДІДО

св. п.

ВОЛОДИМИР ЗОЗУЛЯ

ПОХОРОННІ ВІДПРАВИ відбулися в понеділок, 21 серпня 2006 р., в українській католицькій церкві Христа Царя в Бостоні, Мас., а опісля на цвинтарі св. Михаїла. Похороном проводив Walter V. Boyko and Son Funeral Services.

В глибокому смутку залишилися
дружина - СОФІЯ
дочка - ЛЮБА з мужем ПАВЛОМ ДЕРВІН
син - БОГДАН з дружиною МАРІЙКОЮ
внуки - ДЖЕЙСЕН і АДАМ ДЕРВІН , МИКОЛА і ДАНИЛО ЗОЗУЛЯ
внучка - ЮСТИНА ЗОЗУЛЯ
та ближча і дальша родина в Америці і Україні.

Вічна Йому пам`ять!

Ділимось сумною і болючою вісткою, що 16 жовтня 2006 р.
на 82-му році життя відійшов у вічність наш найдорожчий
МУЖ, БАТЬКО, ДІДУСЬ і БРАТ

св. п.

інж. МИХАЙЛО РИНАСЕВИЧ

ПАНАХИДА відбудеться в п'ятницю, 20 жовтня о год. 7-ій веч. у похоронному заведенні Aston-Bassagic Funerral Home, Main Street, Hunter, NY.

ПОХОРОННІ ВІДПРАВИ відбудуться в суботу, 21 жовтня 2006 р. о год. 10-ій ранку в церкві св. Івана Хрестителя, Гантер, NY. Поховання в понеділок, 23 жовтня о год. 11-ій ранку на цвинтарі Calvary Cemetery, Queens, NY.

Залишені у глибокому смутку:
дружина – ХРИСТИНА
дочка – ОЛЕНКА з мужем ҐЕРІ
син – СТЕФАН
внуки – ГРИГОРІЙ з дружиною ЮЛІЄЮ
– ЕДВАРД і ІРЕНА
сестра – ОЛЯ з родиною
брати – АНДРІЙ з родиною
– ІВАН з родиною
кузен – диякон ІВАН з родиною
та ближча і дальша родина в ЗСА, Україні і Австралії.

ХРИСТИНА РИНАСЕВИЧ

В ПЕРШУ СУМНУ І
НЕВИМОВНО БОЛЮЧУ РІЧНИЦЮ
відходу у вічність нашого найдорожчого
і ніколи незабутнього
МУЖА і БАТЬКА

св. п.

ГРИГОРІЯ ГАВРИШКІВА

будуть відправлені

СЛУЖБИ БОЖІ

- в церкві свв. Апостолів Петра і Павла в Аубурн, Н.Й.;
- в церкві св. Чуд. Миколая в Амстердам, Н.Й.;
- в церкві св. Чуд. Миколая в селі Жуличах, його родинному селі в Україні;
- в церкві Пресвятої Богородиці в місті Стрию в Україні, де живе наша родина.

Про молитви за душу Покійного просять:
дружина – РОЗАЛІЯ
доні – МАРІЙКА і ДАРЦЯ

У ЧЕТВЕРТУ НЕВИМОВНО СУМНУ І БОЛЮЧУ РІЧНИЦЮ
відходу у Божу вічність нашого найдорожчого і незабутнього
МУЖА, ТАТА і ДІДУСЯ

св. п.

ВАСИЛЯ ВАСИЛЬОВИЧА ЄВТУШЕНКА

який упокоївся в Бозі 24 жовтня 2002 р.

будуть відправлені

ПАНАХИДИ

в Українських Православних Церквах після Служб Божих
в неділю, 27 жовтня 2006 р.

- Свято-Володимирській Катедрі у Філядельфії;
- Святого Івана Хрестителя, Флорида.

Вічна Йому пам'ять!
Просимо про молитви за вічний спокій Його душі.
Дружина РАЇСА ЄВТУШЕНКО з родиною

Ділимось сумною вісткою з родиною, друзями, приятелями
і знайомими, що в п'ятницю, 6 жовтня 2006 р.
упокоївся в Бозі наш найдорожчий
ЧОЛОВІК, ТАТО і ДІДО

св. п.

СТЕФАН ЛАПІЧАК

нар. 31 грудня 1914 р. в селі Яселко, повіт Сянок.

Похорон відбувся у вівторок, 10 жовтня 2006 р. о год. 9:30 ранку з церкви св. Миколая в Пассейку, Н.Дж., а відтак на цвинтарі св. Марії в Saddle Brook, NJ.

Залишилися у смутку:
дружина – АННА
син – ВАСИЛЬ
доньки – МАРІЯ КОЦИЛОВСЬКА
– ОЛЕНКА КУК
внуки – ДАРКО, КСЕНЯ, ДУШКО
– ЄРЕМІЙ, ХРИСТИНА
сестра – АННА ДОБРОМІЛЬСЬКА, Таспанія Австралія
та дальша родина в Австралії і Україні.

Сердечно дякуємо всім, хто замість квітів склав пожертви
для Сестер Служебниць Непорочної Діви Марії в Sloatsburgh, NY
і для Рідної Школи в Пассейку, Н.Дж.

За мову і зміст посмертних оголошень і подяк редакція не відповідає

У 1-шу РІЧНИЦЮ СМЕРТИ

ІРИНИ ЗАПУХЛЯК

яка померла 25 жовтня 2005 р. у Вісконсин Делс

будуть відправлені

СЛУЖБИ БОЖІ

- в церкві Христа Царя на передмісті Майзлі, в Івано-Франківську, Україна;
- в селі Горожанка, Тернопільська область;
- в церкві свв. Володимира і Ольги, Чикаґо, Іл.

Отець Степан Костюк з церкви св. Йосифа відправить Службу Божу з Панахидою в латинській церкві св. Цецилії 25 жовтня 2006 р. у Вісконсин Делс на що родина запрошує всіх рідних та знайомих.

Муж з родиною просять рідних та знайомих про молитви

Ділимося сумною вісткою, що в суботу, 14 жовтня 2006 р. по довгій і тяжкій недузі відійшов від нас у вічність на 82-му році життя наш дорогий МУЖ, БРАТ та ВУЙКО

св. п.

ПАНЬКО КРІЛЬ

ПОХОРОН відбувся 18 жовтня 2006 р. в церкві Непорочного Зачаття в Гилсайд, Н. Дж., а відтак на цвинтарі св. Андрія в Савт Бавнд Бруку, Н.Дж.

Покійний залишив у глибокому смутку:

дружину	– ПАРАСКЕВІЮ
сестру	– АННУ з родиною в Україні
брата	– МИХАЙЛА з дружиною НАТАЛІЄЮ
племінниці	– МІЛЮ з мужем ІГОРЕМ
	– ДЖІНІ з родиною
	– СИНДІ з родиною

Вічна Йому пам'ть!

Ділимося сумною вісткою з родиною, приятелями і знайомими, що 10 вересня 2006 р. упокоїлася в Бозі на 97-му році життя, наша дорога МАМА, БАБУНЯ, ПРАБАБУНЯ, СЕСТРА і ТІТКА

св. п.

НАТАЛІЯ ПАВЛИШИН

дочка св. п. Марії і о. Мирона Коритків.

ПОХОРОННІ ВІДПРАВИ відбулися в четвер, 12 вересня в українській католицькій церкві св . Архистратига Михаїла у Філядельфії, Па.

У глибокому смутку залишилися:

дочки	– БОЖЕНА ОЛЬШАНІВСЬКА
	– РОКСОЛЯНА ҐЛІЦІНСЬКА
внуки	– УЛІТА ПЕРКІНС
	– ДОРА ГОМАК з чоловіком ГЕНРІ і дітьми МАРКУСЕМ і КАТРУСЕЮ
	– АНДРІЙ з дружиною МОРІН і дітьми АНДРІЄМ, МАРІЄЮ і МИХАЙЛОМ
	– ОРЕСТ
	– МАРКО з дружиною ДЖОАННОЮ і дітьми МИКОЛОЮ, КАРОЛІНОЮ і ВІЛІЯМОМ
сестра	– ДАРІЯ ЛОМИШ з родиною

та ближча і дальша родина у ЗСА і Україні.

Вічна Її пам'ять!

Замість квітів родина покійної Наталії просить складати пожертви на дитячий шпиталь у Львові під зарядом д-р Лесі Гладун.
Чеки просимо виписувати на:
AHRU – LVIV CLINIC
43 Midland Place, Newark, NJ 07106

Всі пожертви на дитячий шпиталик звільнені від податку, AHRU IRS номер #22-2318966.

З глибоким смутком і з невимовним почуванням втрати повідомляємо родину, знайомих і громаду, що в четвер, 12 жовтня 2006 р. відійшов у вічність наш найдорожчий і ніколи незабутній
ЧОЛОВІК, БАТЬКО і БРАТ

св. п.

д-р ЛЮБОМИР ІГОР КУЗЬМАК

нар. 2 серпня 1929 р. в Балигороді на Лемківщині
лікар, загальний і васкулярний хірург,
винахідник і дослідник, який запровадив
нові методи лікування в баріятричній хірургії,
громадський діяч.

Відвідини відбудуться у п'ятницю, 20 жовтня 2006 р. від год. 2-ої до 4-ої по пол. і від 7-ої до 9-ої веч.

ПАРАСТАС 20 жовтня о год. 7:30 веч. в похоронному заведенні Lytwyn and Lytwyn Funeral Home в Union, NJ. Тел.: (908) 964-4222.

ПОХОРОННІ ВІДПРАВИ відбудуться в суботу, 21 жовтня 2006 р. о год. 10-ій ранку в українській католицькій церкві св. Івана Хрестителя, 719 Sanford Ave., Newark, NJ, а відтак на цвинтар св. Андрія Первозваного в С. Бавнд Бруку, Н.Дж.

У глибокому смутку, але в християнській надії залишились:

дружина	– ОКСАНА з дому СМІШКЕВИЧ
доня	– РОКСОЛЯНА з чоловіком АДРІЯНОМ ЗАЯЦЬ
сестра	– ЛЕСЯ КОНСТАНТИНОВИЧ з донями ЮЛІТОЮ і МІЛЄНОЮ з родинами в Польщі
тета	– ЛЮСЯ ЧАЙКІВСЬКА
шваґри	– ЗЕНЯ ЯВОРСЬКА з чоловіком д-ром ЮРІЄМ і донею МАРІЄЮ
свати	– МАРІЯННА і МИРОН ЗАЯЦЬ
родини	– КУЗЬМАКІВ, ВЕНДЗИЛОВИЧІВ, ЗАХАРЯСЕВИЧІВ, ВЕНГРИНОВИЧІВ та ближча і дальша родина.

Замість квітів родина просить складати
пожертви в пам'ять Покійного на
Metropolitan Andrey Sheptytsky Institute
223 Main Street, Ottawa, Ontario KIS IC4
(registered with both the IRS and Rev. Canada)
або
на стипендії для сиріт через СУА
UNWAL Scholorship Fund,
P.O. Box 24 Matawan, NJ 07747.